

אגעדאנק

על פרשת השבוע

פרשת נצבים וילך תש"פ

כל הזכויות שמורות למו"ל. אין לקרוא בזמן התפילה וקריאה.

בס"ד, בכל ענייני הגיליון ניתן לפנות לדוא"ל: g.agedank@gmail.com

אתם נצבים היום כלכם לפני ה' אלקיכם (כט, ט)

כתב רש"י (ד"ה והוא יהיה) "למה נסמכה פרשת אתם נצבים לקללות לפי ששמעו ישראל מאה קללות חסר שנים חוץ ממ"ט שבתורת כהנים, הוריקו פניהם ואמרו מי יוכל לעמוד באלו, התחיל משה לפייסם אתם נצבים היום, הרבה הכעסתם למקום ולא עשה אתכם כליה, והרי אתם קיימים לפניו".

המפרשים עמדו על שינוי הלשון ברש"י "מאה קללות חסר שנים", למה לא כתב צ"ח קללות כמו שכתב בהמשך "מ"ט שבתורת כהנים"?

תירץ על זה ה"כתב סופר", שבתוך הקללות הרי כתיב "כל חלי וכל מכה אשר לא כתוב בספר התורה הזאת", אם כן יש אכן ק' קללות חסר שתיים ששתיים מהם לא ידועים...

ועוד כתב, בהקדם דברי המדרש על פסוק זה "הפוך רשעים ואינם ובית צדיקים יעמוד", שאינא במדרש וכל חלי וכל מכה אשר לא כתוב וכו' זה מיתת צדיקים, וכאן נתבהלו כלל ישראל שאפי' שיהיו צדיקים אולי יענשו בעבור הרשעים, לכן פייסם משה - כדכתב רש"י - ראו כמה עברתם והכעסתם וכו'. וזה כוונת המדרש על פסוק זה, שלפי דברי משה רבינו "הפוך רשעים ואינם - הרשעים יענשו בעצמם במיתתם - ובית צדיקים יעמוד". (עפ"י כתב סופר)

אתם נצבים היום כלכם לפני ה' אלקיכם... מחוטב עצץ עד שואב מים (כט, ט)
ידוע מהזוהר הק' ש"אתם נצבים היום" קאי על ראש השנה בו כולם נצבים לדין לפני ה'. בספר "דמשק אליעזר" מבאר את המשך הפסוק ע"פ הידוע מספה"ק שעבודת ימי הרחמים מתחילה מט"ו באב, והיו צדיקים שכבר מאז התחילו לאחל "כתיבה וחתימה טובה", והם נמשכים עד אחר חג הסוכות, ומרומז זה כאן בפסוק "מחוטב עצץ" - היינו חמשה עשר באב שאז הוא יום טוב לישראל כדברי הגמ' סוף תענית ואחד הטעמים שביים זה פסוק מלכות עצים למערכה - עד "שואב מים" היינו חג הסוכות בו מקיימים מצוות ניסוך המים, או "שמחת תורה בו מבקשים על המים. (עפ"י דמשק אליעזר)

והתברך בלבבו לאמר שלום יהיה לי כי בשורות לבי אלך (כט, יח)

דברים אלו המה מוסר אל האנשים שהם טובים לבריות ורעים לשמים, וכשמוכיחים אותם על עבירות שבין אדם למקום אומרים שדי להם במה שיש להם "לב טוב" לרחם על עבירות, וזה והתברך "בלבבו" היינו בלבו הטוב יתברך במה שיש לו לב רחמן לכן יאמר אף כי בשרירות לבי אלך, ואעשה כל רעה שבעולם בכל זאת שלום יהיה לי, אבל באמת לא יאבה ד' סלוח לו, ויענישו על העבירות ויתן לו שכר על המצות, כי אין מצוה מכבה עבירה וכן להיפך.

(כתב סופר)

והתברך בלבבו לאמר שלום יהיה לי כי בשורות לבי אלך (כט, יח)

רש"י פירש, "בשרירות" לשון "במראות ליבי", אבל ב"רבינו בחיי" פירש: "ויתן לפרש בשרירות לבי, בחזקו, והוא לשון חז"ל אשרתא דדייני (כתובות כא ע"ב), שהוא קיום בית דין" עיי"ש.

לפירושו של "רבינו בחיי", אפשר להוסיף סיפור מן העניין: (מובא ב"עלי ורדים") מספרים על הרב הצדיק ממנצ'סטר, הרב יהודא סגל, שפעם נכנס לחדר בפנימיית הישיבה, והבחין באחד הבחורים שעדיין ישן, אחרי שכבר העירו את כל הבחורים, והיה זה כמה דקות לפני סוף זמן קריאת שמע, הוא לא העיר את הבחור שוב. כעבור שעה, בעיצומו של ה"סדר" נכנס הבחור לבית המדרש, קרא לו הרב ואמר "יש לך לב חזק". ולא הוסיף.

התיישב הבחור במקומו, והתחיל לחשוב מה פשר דברי הרב, האם היתה זו ברכה? או אולי הערה? ואולי זו גערה עטופה ברמז?

חזר אל ראש הישיבה ושאל אותו: כבוד הרב מה כוונת דבריו? השיב לו: כשהיית בחדר וראיתני ישן שנת ישרים דקות לפני סוף זמן קריאת שמע חשבתי בלבי שאם תתעורר ותיווכח כי עבר הזמן, תתעלף מרוב צער וחלישות דעת. הנה אני רואה שהגעת ל"סדר" כרגיל, כלומר הכל עבר בשלום, אם כן כנראה באמת יש לך לב חזק...

(ציוני תורה)

הנסתרות לה' אלהינו והנגלות לנו ולבנינו עד עולם לעשות את כל דברי התורה הזאת (כט, כח)

חכמינו אמרו שלפיכך לא גילתה התורה טעמיהן של מצוות ומתן שכרן, כדי שלא יניח אדם מצוות שמתן שכרן מועט ויעשה רק את המצוות שמתן שכרן מרובה. ורק שתי מצוות גילתה לנו התורה את שכרן והן "כבוד אב ואם" ו"שילוח הקן". במצוה החמורה ביותר "כיבוד אב ואם", ובמצוה הקלה ביותר "שילוח הקן", ובשתייהן התורה הבטיחה "למען ייטב לך והארכת ימים" ללמדנו שכל המצוות שוות, ויש לקיימן כולן במידה שווה.

זהו איפוא פשוטו של פסוק: "הנסתרות לה' אלהינו" הסתיר השם יתברך מאתנו את מתן שכרן של המצוות, אולם גילה לנו מתן שכרן של שתי מצוות: "והנגלות לנו ולבנינו" אחת נוגעת "לנו" שילוח הקן. ואחת נוגעת "לבנינו" כיבוד אב ואם. וזה כדי "לעשות את כל דברי התורה הזאת" למען נעשה את כל המצוות, ולא נבחר לנו רק את המצוות ששכרן מרובה.

"והיה כי יבואו עליך כל הדברים האלה הברכה והקללה אשר נתתי לפניך... ושבתי עד ה' אלקיך" (ל, א-ב)

הכתוב אומר כי מה שיכול להביא את היהודי למצב של "ושבתי עד ה' אלוקיך" הם "הברכה והקללה אשר נתתי לפניך" ומקשה על כך הרב ארנרייך בספרו "אבן שלמה": העובדה שקללות וצרות משיבות את האדם למוטב ידועה ומפורסמת היא, אולם כיצד אומרת התורה שגם הברכה תביא את האדם לתשובה, הלא דרכו של שפע להביא את בעליו לידי חטא, כמו שנאמר (דברים לב, טו): "וישמן ישורון ויבעט שמנת עבית כשית ויטוש אלוך עשהו...?"

בכדי להבין את תירוצו של הרב ארנרייך נקדים במעשה הבא: רבי שאול רובין היה יהודי מבני ברק שכיחן כראש כולל בעפולה. באחד הימים פגש בארוע כלשהו באחד ממפקדי השב"ס, התפתחה ביניהם שיחה, ותוך כדי כך סיפר לו המפקד אודות בעיה כלשהי המטרידה אותו ביותר: באחד מבתי הכלא בארץ מוחזק אדם אחד במשך שנים ארוכות משום שאינו מוכן לתת לאשתו גט, ולמרות זאת הוא עדיין מתעקש על כך, אולי יש לרב עצה לפתרון העניין המוזר הזה? - שאל המפקד.

"אני מוכן לפגוש אותך" - השיב הרב. עד מהרה אורגנה הפגישה, ולאחר מכן הגיע הרב למפקד השב"ס ואמר לו: "אדם זה לא יתן גט לעולם, משום שבכלל לא רע לו בכלא, ואם תשאל כיצד יתכן הדבר? התשובה היא שהשנים הרבות שהוא עשה שם, גרמו לו שישכח את טעמו של החופש, והוא כלל אינו סובל אצלכם. אם אתם רוצים שהוא יתן לאשתו גט, הוציאו אותו לחופש של חצי שנה, אחר כך תכלאו אותו שוב - ותראו שיתן". המפקד קיבל את הדברים והתחיל להפעיל ועדות שונות על מנת לאשר את השחרור יוצא הדופן הזה, הענין הגיע עד לכנסת, ובסופו של דבר ניתן לכך אישור, ואותו סרבן גט התבשר להפתעתו המרובה שהוא יוצא לחופשי. לאחר חצי שנה - שוב עצרו אותו, ולא חלפו ימים אחדים עד שנתן גט... כעת, כאשר זכר הימים הטובים שבחוץ, היה לו ענין לשוב אליהם.

כך אומרת התורה - אומר הרב ארנרייך - הקב"ה יתן לך צרות כדי להשיבך אליו, אולם כדי שלא תתרגל לרע, הוא גם ישיפע עליך ברכה מפעם לפעם, וכשתזכר במה שאתה מפסיד, כשאינך עושה את רצונו, יגרם לך הדבר לשוב בתשובה שלימה.

לא בשמים היא (ל, יב)

מרגלא בפומיה של הגאון רבי יוסף שלמה כהנמן זצ"ל מפוניבז' משמו של ה"חפץ חיים" זצ"ל:

מסופר במדרש (ריש קהלת רבה) רבי חנינא בן דוסא ראה בני עירו מעלין נדרים ונדבות לירושלים, אמר הכל מעלין לירושלים ואני איני מעלה דבר? יצא למדברה של עירו, וראה שם אבן אחת, ושכבה וסיתתה ומירקה, ביקש לשכור לו פועלים (להעלותה) אמרו תן לנו חמשה סלעים. ולא נמצא בידו דבר. לשעה, זימן לו הקב"ה חמשה מלאכים, והסכימו להעלותו ואמרו לו "ובלבד שתתן ירך ואצבעך עמנו", נתן ידו ואצבעו עמהם (וברגע עפו ופרחו) ונמצאו עומדים בירושלים.

לכאורה, שאל ה"חפץ חיים", תמוה הדבר: מפני מה עיכב הקב"ה עד שחיפש לשכור אנשים, ולא שלח לו המלאכים תיכף בתחילת הענין? ומה פשר התנאי שהעמידו המלאכים לרבי חנינא בן דוסא "ובלבד שתתן ירך ואצבעך עמנו"?

"אין זאת" המשיך "אלא ללמדנו שהאדם מחויב לפעול בכל מצב שהוא, ולעשות מצדו את כל מה שניתן לעשות אפילו אם בדרך הטבע המשימה שלו נראית כבלתי אפשרית, ולא מסתבר כלל שיספיק לבצע מחשבתו רק אז שולח לו הקב"ה עזרתו מקודש בדרך נס. רק אחרי שעשית מצדך את כל מה שיכולים לעשות יבוא הסיוע ממעל".

"סיעתא לדברינו", הוסיף הח"ח, "מוצאים אנו בפרשת נצבים: "לא בשמים היא" ובפירש"י "שאלו היתה בשמים היית צריך לעלות אחריה וללמדה" ואיך אמר "היית צריך לעלות" הרי אפילו אם נעשה אלף סולמות לא נגיע לשמים? משמע אם כן, שאנחנו מצדנו חייבים לעשות ממש כל מה שביכולתנו לעשות, אפילו אם ברור מראש שאין בכח עשייתנו להשיג את המטרה, כי אז הקב"ה עוזר לנו מחוץ לדרך הטבע". ("מאוצרותיהם של צדיקים" בשם ספר "הרב מפוניבז'")

ומן הענין לציין בזה למובא בס' "תולדות החפץ חיים" לבנו הג"ר לייב ז"ל, כי החפץ חיים היה נאנח ואומר כי אילו היו יוצאים להילחם נגד מפירי ברית רשעי ישראל

שברוסיה בחרב ובחנית כהחשמונאים בשעתם מבלי הבט על היות הלוחמים למען קדשי ישראל המעטים והחלשים ודאי שהיו מנצחים עיי"ש. ה' יגמור בעדי.

ויאמר אליהם בן מאה ועשרים שנה אנכי היום (לא, ב)

היום מלאו ימי ועותתי, מלמד שהקב"ה ממלא שנותיהם של צדיקים מיום ליום (סוטה יג, א).

הגר"ח קנייבסקי (בספר טעמא דקרא) מבאר ע"פ הירושלמי (ר"ה פ"ג ה"ח) "עמלק מכשף הי', מה הי' עושה, היה מעמיד בני אדם ביום גינוסיא שלו (פי' ביום לידתו), לומר לא במהרה אדם נופל ביום גינוסיא שלו. והיינו שביום לידתו של אדם בריא ותקיף מולו, לכן קשה שימות באותו יום". וזה רק בסתם בני"א, שהמיתה עונש להם, אבל צדיקים גמורים, אדרבה, המיתה טובה להם, שהולכין מיד לג"ע, א"כ אדרבה משום דביום לידתו בריא מזלן - לכן נפטרין ביום לידתו. ע"כ (ועיין בספר חומת אנך להרב החיד"א על קהלת ג, שכבר קדמו ברעיון זה).

ויקרא משה ליהושע ויאמר אליו לעיני כל ישראל חזק (לא, ז)

כתב בספר "משפט חכמה" "על דרך צחות, כי גם המלך נצטווה לבלי רום לבבו (לעיל ס"פ ז), ויהושע מלך יהודה כשהיה רואה ת"ח כו' (מכות כד) מחבקו ומנשקו כו' אבי אבי כו', וזה רק בצנעה, אבל לעיני העם 'מלך שמחל על כבודו אין כבודו מחול' (כתובות יז), ומצינו שמפני מה נענש שאול? על שמחל על כבודו (יומא כב, ב), וזה מה שאמר לו משה רבינו ליהושע: אם קטן אתה בעיניך, וירא וחרד מפני כל, ונמוך בדעתך לכבד כל אדם, אבל בכל זאת, "לעיני כל ישראל חזק ואמץ", לא תתנהג בענוה ולא תראה להם מורך, רק היה קשה כברזל וגבור כארי נגד העם.

והיה כי תמצאן אתו רעות רבות וצרות (כא, לא)

בגמרא חגיגה (ה, א) "רבי יוחנן כי מטי להאי קרא בכי": "והיה כי תמצאן אותו רעות רבות וצרות" עבד שרבו ממציא לו רעות וצרות תקנה יש לו!?

בעל ה"קול אריה" ביאר את הפסוק "הנה כעיני עבדים אל יד אדוניהם וכו' כן עיניו אל ד' אלוקינו עד שיחננו", כך: בדרך כלל אם אדון מרים את ידו להכות את עבדו הריהו בורח, אבל אם עבד חכם הוא, הרי הוא נותן את שיניו או את עינו כדי שיפגע בו האדון, ובוה יצא לחופשי. וזה מה שאמר דוד המלך הנה כעיני עבדים אל יד אדוניהם שהעבדים נותנים את עיניהם כדי שיפגע בהם יד אדוניהם כן עיניו אל ד' אלוקינו עד שיחננו שאחרי הצרות יוצאינו לחופשי ויפדנו מגלותנו.

כעין יסוד זה, ביאר בספר "הר צבי" את דברי רבי יוחנן: שהנה אם האדון מכה את עבדו והוציא לו שן ועין, העבד יוצא לחירות, אבל אם האדון ממציא לו מכות ע"י ששולח אחד שיכה את עבדו, אין העבד יוצא לחירות.

ועל זה בכה רבי יוחנן, שעבד שרבו "ממציא" לו צרות הרי אין לו מזה שום תועלת שאינו יוצא בזה לחירות. וכאן שהפסוק אמר לשון של "תמצאן אותו", שיהיה כאילו שמוצא את הצרות לבדו ויתלה זאת בדרך מקרה, ולא יבין שהוא בשביל מטרה לגואלם, על דא קא בכי.

כי אתה תבוא את העם הזה אל הארץ (לא, ז)

כתב רש"י "משה אמר ליהושע וקנים שבדור יהיו עמך, הכל לפי דעתך ועצתך, אבל הקב"ה אמר ליהושע "כי אתה תביא את בני ישראל אל הארץ אשר נשבעתי להם" תביא על כרחם, הכל תלוי בך, טול מקל והך על קדקדן, דבר אחד לדור ולא שני דברים לדור".

הקשה ר' אלחנן וסרמן היאך שינה משה רבינו בדבריו ליהושע את לשון הדברים שנמסרו לו מפי הגבורה? והוא משיב על כך: באמת שני הדברים צודקים. כי זה ודאי שמנהיג הדור צריך לשמוע דעתם ועצתם של הזקנים והחכמים, ואסור לו להסתמך מראש רק על דעתו בלבד. אולם אחרי ששמע את כל הדעות של יועציו צריך שתהא ההכרעה למעשה מסורה בידו לבד! אחרת תשתרר אנדרלמוסיה בעם ואיש הישר בעיניו יעשה. (מעיינות הנצח, הובא באמרי חן)

ויאמר ה' אל משה הן קרבו ימיך למות קרא את יהושע והתיצבו באהל מועד ואצונו וילך משה ויהושע ויתיצבו באהל מועד: (לא, יד).

במדרש **ויאמר ה' אל משה הן קרבו ימיך למות קרא את יהושע**, ואמר לו, מה אמר לך הדיבור? אמר לו יהושע: כשהיה הדיבור נגלה עליך יודע הייתי מה מדבר עמך! אותה שעה צעק משה "מאה מיתות ולא קנאה אחת".

ולפלא הוא הדבר מדוע באמת לא רצה יהושע לגלות למשה מה אמר לו הדיבור? ברם, אותם הדברים ממש אמר השם יתברך ליהושע על מנת שיאמרם למשה, שהרי משה ביקש להישאר בחיים בתור תלמידו של יהושע, ציווה איפוא השם יתברך על יהושע לומר לו כדברים האלה, למען ירגיש היטב כמה קשה הדבר ליהפך מרבי לתלמיד כי אז כבר יסכים למות. שכן מוטב "מאה מיתות ולא קנאה אחת".

וקשה הלא היה משה העניו מכל אדם, וכיצד באה אליו מידה זו של קנאה?

ביאר בזה הגה"ק מאוסטרובצא שמן השמים רצו להקל את צערו של משה על היאלצו למות, והכניסו בו במתכוין מעט קנאה, נענה משה רבינו ואמר: כל ימי טרחתי ועמלתי על תיקון המידות, וכעת, על סף מיתתי הנני מגלה בקרבי את המידה המגונה של קנאה, לכן מוטב למות מאשר לחיות חיי קנאה, "מאה מיתות ולא קנאה אחת" (אמרי חן)

מאוצרות המגידים

ושבת עד ה' אלקיך ושמעת בקולו (ל, ב).

הזמן המיוחד לשוב אל ה' הוא ימי הרחמים והסליחות - חודש אלול ועשרת ימי תשובה.

בימים אלו ניתנת לנו הזדמנות מיוחדת, ורבי שמשון פינקוס זצ"ל, לשמו ולזכרו תאות נפש, הסביר את הזדמנות המיוחדת הזאת באופן נפלא:

לקהילה אחת לא היה בית כנסת להתפלל. הם השתוקקו בכל ליבם ובכל נפשם להקים בית של קבע לתורה ולתפילה, לרווחת כל בני הקהילה, לכבוד השי"ת. הם התאמצו לגייס תרומות, למצא תורמים - אך הדבר לא עלה בידם.

בסופו של דבר הם החליטו להקים קרוואן. פועלים הכינו את התשתית להנחתו עם משאית ענקית, 'א באמבע', הביאה אותו. מנוף ענק החל להרים את הקרוואן באוויר.

מהמשאית יצאו שלשה פועלים בריונים, ג'לובער'ס, שהחלו לכוון את הקרוואן בצורה כזאת שהוא "ישב" באופן מדויק על התשתית שהוכנה מראש: סובב אותו קצת ימינה, קצת שמאלה, כמה סנטימטרים אחורה, כמה סנטימטרים קדימה, ושוב ימינה, שמאלה, קדימה, אחורה... לקח להם עשרים דקות עד שהושיבו את הקרוואן על מקומו ושחררו אותו מהמנוף. המנוף התקפל והמשאית נסעה לדרכה.

במקום כבר נוכחו החשמלאי, האינסטלטור ושאר בעלי המלאכה, שהחלו מיד במלאכתם, בו ברגע שהקרוואן הונח במקומו.

אה! ברוך השם! הקרוואן עומד על תילו, לשם לתהילה ולתפארת! הגיוואלדיגע שמחה!

לפתע! שוד ושבר! נורא ואיום! זעקה אדירה נשמעה!

התברר כי הקרוואן הונח הפוך! הצד בו עומד ארון הקודש - הונח בצד מערב! א מוראדיגע מעשה! מה עושים? כולם עמדו במקומם כשהם אובדי עצות...

עמד שם בחור אחד ותמה: "רבתי! מה הבעיה? יש לי עצה פשוטה! בא נרים את הקרוואן ונסובב אותו..."

אמרו לו: "השתגע? הרי הקרוואן שוקל כמה טונות..."

השיב להם הבחור: "מה זאת אומרת? הרי ראינו מקודם שלשה אנשים הצליחו לסובב אותו ימינה ושמאלה, קדימה ואחורה, אם כן גם אנחנו נצליח! אמנם לא בעזרת שלשה אנשים אבל בעזרת שלשים - יכול נוכל..."

"אוי! טיפש שכמותך!" - הסבירו לו - "כשהקרוואן היה באויר, והמנוף אחז אותו - היה עוד אפשר לסובב, להזיז, לשנות... אבל עכשיו... אי! אי! אי! עכשיו, כשהקרוואן כבר מונח על מקומו - מאוחר מידי מכדי לשנות..."

מורי ורבתי! הדברים נוקבים ויורדים עד התהום!

באלול הכל עוד באויר, שום דבר עוד לא כתוב וחתום... אפשר עוד לשנות! אחרי אלול כבר יהיה מאוחר, לא תהיה אפשרות לשנות! רק באלול יש לנו את ההזדמנות...

רבתי! שהדברים האלו לא יהיו "סתם דיבורים". שהדברים האלו יהיו "למעשה"! שכל אחד ואחד מאיתנו יראה מה עליו לתקן! שכל אחד יתחזק בדקדוק הלכה, ובקיום המצוות בשלימות, בשמחה, בווארמקייט. והשם יתברך יהיה בעזרנו, שהרי "הבא ליטרה - מסייעים אותו". (יחי ראובן)

"בקצה השמים"

"אם יהיה נדחך בקצה השמים", פרש רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל, שיחזיקו לפחות בקצה של הרחוקות, במשהו. בספרים הקדושים אמרו שלפיכך נשאר מהגוף עצם קטנה, הלוח, שאינה כלה, כדי שממנה ישוב ויבנה בתחית המתים. שלפחות משהו ישאר, ואז: "משם יקבצך ה' אלקיך, ומשם יקחך" (דברים ל, ד).

אשרינו מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו ומה יפה ירושתנו. עם כל חסרונותינו, עם כל מגרעותינו, עם מועקותינו וצערנו על מצבנו הרחוקי, "בקצה השמים" אוחזים אנן!

כשאנו משוים עצמנו לאחינו שבשדות, לאובדים ולנדחים, כמה יש לנו לתת שבח והודיה על חלקנו!

מעשה בשני רבנים שנסעו להרצות ב"יום שכולו תורה" בחיפה. על אם הדרך התחיל הרכב לקרטע. הנהג טרב להמשיך ולנסוע, נכנס למוסך שלידי קבוץ מעברות. התעניינו, והודיעים שהתיקון יארך כשעה וחצי. הוא אומר, לא פחות משלש שעות.

אמר האחד לחברו: "בא ונסייר בקבוץ".

למה, מה פתאום, איך יסתכלו עלינו, הלכו.

ראו ילדים משחקים. שאלו: "ילדים, מי שבר את הלוחות?"

ענו במקלה: "לא אנחנו!"

תמהו. המשיכו בדרכם וראו כמה מבוגרים בפלחה. "אמרנו לנו בבקשה, אלי אתם יודעים מי שבר את הלוחות?"

משכו בכתפיים: "לא ראינו", והמשיכו בעיסוקם.

זה כבר מקומם, בורות שכזו. נכנסו למזכירות, והתקבלו בנימוס: "כן!?"

"תראה, לא נעים, אבל פגשנו ילדים ושאלנו מי שבר את הלוחות, ואמרו: לא אנחנו. שאלנו מבוגרים, ואמרו: לא ראינו. מה זה פה כן אתם מחנכים!?" שמע המזכיר, והרגיע: "אל תעשה מזה עסק. תביא קבלה, ואני מאשר תשלום..." כואב הלב.

איך מחברים אותם, ולו "לקצה השמים!" (והגדת)

אתם נצבים היום כולכם לפני ה' אלקיכם.

פרש"י שזהו כהמשך לקללות דפרשת כי תבא, 'לפי ששמעו ישראל מאה קללות חסר שנים חוץ ממ"ט שבת"כ הוריקן פניהם ואמרו מי יוכל לעמוד באלו, התחיל משה לפייסם אתם נצבים היום, הרבה הכעסתם למקום ולא עשה אתכם כלייה, והרי אתם קיימים לפניו: היום - כיום הזה שהוא קיים והוא מאפיל ומאיר כך האיר לכם וכך עתיד להאיר לכם והקללות והיסורין מקיימין אתכם ומציבין אתכם לפניו'.

לפרשת דרכים ונאלצו להפדר, שמעם אומרים: "חבל שאיננו יכול להמשיך יחד, ולהמשיך לשוחח". תמה אביי כמה גדול כחם לעמוד בניסיון. אמר לו אותו זקן [אלהיו הנביא (תוספות חולין ו ע"א)]: כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו. ולאותו אדם יש יצר טוב זעיר וחלש, לכן גם היצר הרע אינו תוקפו בחזק, כדי לשמר את כח הבחירה.

כי עולמנו עולם ההתמודדות והבחירה. ואם אין התמודדות אין שחר. כנאמרם: לפום צערא, אגרא (אבות פ"ה מכ"ג).

ואספר –

בימי אברכותו, היה רבי שלום שבדרון זצ"ל מכנס את נערי השכונה לשעור תורה, ובמתק שפתיו ספוריו ומשלויה האהיב עליהם את הלמוד. פעם נעדר אחד הבחורים, למחרת שב והופיע.

"איפה היית אמש", שאלו.

ענה: "אומר לרב את האמת. אני אוהב לבוא לשיעור, אבל אוהב עוד יותר לראות פוטבאל, משחק כדורגל. אתמול היה משחק, לכן לא באתי".

ענינו של רבי שלום נצח: "אני יודע שהתורה מתוקה מדבש ונופת צופים. כעת אני שומע שיש דבר מתוק עוד יותר! אדרבה, ספר לי: פוטבאל זה, מהו?!"

הנערים גחכו, אבל הלה שמח להחכים את רבו: "אז ככה. יש מגרש, ובני צדיו שערים. ויש שתי קבוצות, וכדור. כל קבוצה מנסה להבקיע כמה שיותר את שער הקבוצה היריבה".

"ככה? ומה הייתה התוצאה במשחק?!"

"שתיים אחת", ענה.

"כמה זמן נמשך המשחק?" חקר רבי שלום.

"תשעים דקות", שעה וחצי.

רבי שלום התהרהר: "שעה וחצי, לשלושה שערים... יש לי רעיון. יש פה מגרש קרוב?!"

"כן, ודאי!"

"אז תביא מחר כדור, ונצא למגרש. וכעת, בואו ונלמד!" למחרת, לאחר השיעור, הלך עם הבחור למגרש. סקר את הרחבה והשערים ואמר: "תורת ה' תמימה, מחכימת פתי. מצות ה' ברה, מאירת עינים. בכת התורה מצאתי דרך, איך להבקיע שלושים שערים בחצי שעה. תשעים, במשחק אחד!" הנער לא האמין למשמע אזניו.

רבי שלום לקח מידיו את הכדור, התכופף והניחו לרגליו. אמר לו: "בעט!"

"מה?"

"בעט לשער, הבקע אותו!"

אתה תבעט, ואני אעמוד שם ואחזיר לך את הכדור. שער בכל דקה.

נו, למה אתה מוחכה, למה אתה מתמהמה?"

"הרב", אמר נבוך, "שער כזה לא נחשב..."

"למה?" הגיע תורו של רבי שלום לתמוה.

"כי אין כאן שחקנים שיתקיפו וינסו למנוע ולחסוף את הכדור, ואין שוער בשער שינסה לזנק ולחסום את דרכו של הכדור. אין זו רבותא להבקיע שער ריק..."

"אה, הבנתי!"

כעת תבין גם אתה –

הלימוד מתוק מדבש. וכי רבותא היא לבוא לשיעור כשיש שעה פנויה ואין משחק כדורגל! הרבותא היא להתגבר על המניעה ולהבקיע את שערו של היצר הרע!... וזה לעומת זה. אם בקבוצה האחת יש אחד עשר שחקנים, צריכים להיות כן גם בקבוצה השנייה. וכל הגדול מחברו, צריך להיות יצרו גדול ממנו, כדי שתהיה לו רבותא לנצחו!

והרוחנו להבין פשט בגמרא (סכה נב ע"א): לעתיד לבוא הקדוש ברוך הוא מביא ליצר הרע ושוחטו בפני הצדיקים ובפני הרשעים. צדיקים נדמה להם כהר, ורשעים נדמה להם כחוט השערה. ואלו אלו בוכים. הצדיקים בוכים, איך יכלנו לכבוש הר כזה. והרשעים בוכים, איך לא יכלנו לכבוש את חוט השערה.

ולא מובן: מה באמת היצר הרע, הר או חוט השערה?

התשובה מובנת: לרשעים הוא חוט השערה, כי גם יצרם הטוב הוא כחוט השערה, ויש להקטין עבורם את להט היצר כדי לאפשר את ההתמודדות והבחירה. ולצדיקים, שיצרם הטוב כהר, גם היצר הרע כן, כדי לאפשר את בחירתם: "ראה

נתתי לפניך את החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע", בשוה!

באים לפני אברכים, בני עליה מסולאים בפז, ממימים עצמם באהלה של תורה ומתעלים ביראה, ונבוכים: היצר הרע מגיע ותוקף בכזו עצמה –

ואינם מבינים שזו העדות וההוכחה והראה לשגב מעלתם –

שהרי זה לעומת זה עשה האלקים, "ובחרת בחיים!" (והגדת)

הפרשה פותחת - אתם נצבים היום כלכם לפני ה' אלקים ראשיכם שבטיכם

זקניכם ושטריכם כל איש ישראל.

כותב הזוהר הקדוש – היום, זהו ראש השנה.

ממילא אם כתוב אתם נצבים היום כלכם לפני ה' אלקים, הכוונה היא לראש השנה.

הזוהר הקדוש, מביא את זה בכמה מקומות – בספר איוב (א, ו) ויהי היום ויבאו

בני האלקים להתיצב על-ה' ויבוא גם-השטן בתוכם...

(מלכים ב' ב, ד) ויהי היום ויבא שמה ויסר אל-העליה וישכב-שמה...

וביאר הגה"ק רבי שלמה קלוגר זצוק"ל ע"פ הפסוק בפרשת ויקרא 'נפש כי תחטא, ושמעה קול אלה, והוא עד או ראה או ידע', נפש שחוטאת, ושמעה פרשת כי תבא, שהוא קול אלה רח"ל, והוא עד, - שאבריו של אדם מעידים בו, ונשמתו של אדם מעידה בו, וזהו אתם נצבים היום כולכם, כשאדם צריך לעמוד להעיד על מעשיו.

וכשעמד מהרש"ק להוכיח את עדתו קודם הימים הנוראים, אמר איך אעמוד ואוכיח אתכם לתקן מעשיכם, הרי תאמרו לי 'קשוט עצמך תחילה'.

אך אומר לכם ע"פ משל לרופא העיר, שהיו כל בני העיר מחשיבים אותו למומחה גדול ברפואה, פעם אחת הכיר הרופא שהוא עצמו חולה במחלה גדולה וצריך רפואה, והרי אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורים, והוא ידע שבמלברג יש רופא גדול, שיוכל לרפאותו. אך עולה הון עתק להביא את הרופא מלמברג העיקר הגדולה עד למקום עיירתו הקטנה. מה עשה, מצא עצה לנפשו, כשעבר ברחוב ראה את עשירי העיר מטיילים ברחוב, הסתכל להם עמוק בעיניים ועשה פנים רציניות ואמר להם 'לפי הערכתי אתם צריכים רופא באופן דחוף, העשירים נבהלו ואמרו זה לזה, כפי הנראה שתינו משהו לא טוב. מה עשו העשירים, קראו לרופא המומחה הגדול מלמברג, הוא בדק אותם וראה שהם בריאים ושלמים, שאל אותם הרופא, מדוע קראתם אלי. אמרו לו העשירים, הלא פלוני הרופא הגדול אמר לנו כך. הלך המומחה אל הרופא ושאל אותו מדוע עשית כך? אמר לו הרופא, אומר לך האמת, מכיון שאני הוצרתי אליך באופן דחוף, ולא היה ביכולתי לקרוא לך לביתי, ולכן עשיתי בתחבולה וערמה שתבא לביתי. [כמובן שאסור לעשות כן, וממילא המעשה לא היה מעולם]

כך אמר מהרש"ק לעדתו, עמדו וראו, אני רופא העיר אבל אני בעצמי צריך רפואה גדולה מאד, הרפואה היא התשובה. ואני מעורר אתכם תשובו בתשובה כדי לעורר את עצמי. כך אמר משה רבינו לבני ישראל, באמת עוררתי אתכם בתשובה כדי שאנו אשוב בתשובה. (הגרמ"י רייזמן)

"החיים והטוב, המות והרע"

"ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע, ובחרת בחיים" (דברים ל, טו-טז). אין ספק, התורה והמצוות הם חיים, "כי הוא חיך וארך ימין" (דברים ל, כ). ברכות טא ע"ב, ומרבה תורה מרבה חיים (אבות פי"ב מ"ז), ועל עם הארץ אמרו שעל חייו לא חס, על חי אחרים לא כל שכן (פסחים מט ע"ב). ידוע.

וכל תוספת בתורה היא דרגה אחרת של חיים, שעל כן "תלמיד שגלה [לעיר מקלט על שהרג בשוגג] מגליץ רבו עמו, שנאמר: [ונס אל אחת הערים האלו] וחי" (דברים ד, מב), דאג לך שיחיה" (מכות י ע"א). וכתב הריטב"א: ואף על פי שיש ישיבה בערי מקלט [מגלים אליו את רבו, לפי] שלא מן הכל אדם זוכה ללמוד (עבודה זרה יג ע"א). ותוספת ההבנה שתהיה לו מרוב, היא דרגת חיים אחרת!

מובן אפוא: "ראה נתתי לפניך את החיים". כל תוספת בתורה ובמצוות היא תוספת בחיים.

ויש לנו לדעת שהוא הדין: "ואת המות". שדברים כפשוטם, ועברה היא מיתה רוחנית!

גמרא מפורשת היא, ומסתמכת על פסוק מפורש, והכל יודעים ואינו נותנים לב: "בכל יום ויום יצרו של אדם מתגבר עליו ומבקש להמיתו, שנאמר (תהלים לז, לב): צופה רשע לצדיק, ומבקש להמיתו" (סכה נב ע"א, קדושין ל ע"ב). להמית!

הסבא מקלם זצ"ל נכנס פעם להיכל ה"תלמוד תורה" בשעת סדר מוסר, ומצא את תלמידיו הגדולים לומדים מוסר בעיון מעמיק, בקול דממה דקה. התרגש וקרא: "וכי כך מתעמתים עם גזלן שבא להרוג ולבזוז את כל הרכוש?!" –

גם זו גמרא מפורשת (נדרים ט ע"ב): תניא, אמר שמעון הצדיק, מימי לא אכלתי מבשר אשם נזיר טמא, אלא אחד. שפעם בא נזיר מן הדרום, וראיתי שהו איפה עינים וטוב רואי וקצוותיו סדורות לו תלתלים.

אמרתי לו: בני, מה ראית להשחית את שערך זה הנאה [בתגלחת שבטוף ימי הניזירות].

אמר לי: רועה הייתי לאבא בעירי. הלכתי למלאות מים מן המעיין, ונסתכלתי בבבואה שלי. ופחו עלי צרי, ובקש לטרדני מן העולם. אמרתי לו: רשע, למה אתה מתגאה בעולם שאינו שלך, במי שהוא עתיד להיות רמה ותולעה. העבודה [לשון שבועה] שאגלחך לשמים.

מיד עמדתי ונשקתי על ראשו. אמרתי לו: בני, כמוך ירבו נזירי בישראל, עליך הכתוב אומר: "איש כי יפליא לנדר נדר נזיר להזיר לה" (במדבר ו, ב).

אני רואה בחורים מדקדקים במצוות, מביטים בראי לכוון מקום תפלין של ראש. ואין אחד מהם שיצרו פוחזו עליו, אכשר דרא. מי מרגיש, חש וחושש שיצרו מבקש לאבדו מן העולם. מי צועק עליו: "רשע!" מי חש "כי השונא הגדול שיש לך בעולם הוא יצרך... והוא יורע עליך בחצוי הממיתים, לשרשך מארץ החיים" ("חובות הלככות", שער יחוד המעשה פרק ה)!

זו הידיעה האחת שהשרישה לנו התורה. כשם שדרך התורה היא החיים והטוב, כך הדרך האחרת היא המות והרע! כל עברה היא חץ מורעל!

והידיעה השנייה, שזה לעומת זה עשה האלקים (קהלת ז, יד), באיזון ושווי משקל מוחלט: "ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב, ואת המות ואת הרע" (דברים ל, טו).

הגמרא (סכה נב ע"א) מספרת ספור.

אביי שמע שאדם אומר לאשה זרה: נשכים מבעוד לילה ונצא לדרך. אמר אביי: אנקוב אחריהם ואמנעם מעברה. עקב אחריהם שלוש פרסאות [עשרים וארבע אלף אמות כארבעה עשר קילומטרים] בין קני הסוף שעל שפת האגם. כשהגיעו

אם כתוב כאן אתם נצבים היום כלכם לפני ה' אלקים, הכוונה היא לראש השנה. כולנו נתייצב לדין. בראש השנה, כמו שכתוב לנו ר' אמנון ממגנצא בפיוט שלו – "וכל בעלי עולם, יעברון לפניו כבני מירון".

לפני שניגש לדבר על הנושא שאנחנו רוצים לדבר בו היום, שזה ענין ראש השנה ועבודת השופר בראש השנה, נעמוד קודם כל על נושא בפרשת השבוע, נקודה קטנה, ולאחר מכן, נעבור לעסוק בענין ראש השנה.

אומר רש"י על הפסוק – והוא יהיה לך לאלקים. לפי שדבר לך ונשבע לאבותיך שלא להחליף את זרעם באמה אחרת, לכך הוא אוסר אתכם בשבועות הללו, שלא תקניטוהו אחר שהוא אינו יכול להבדל מכם. עד כאן פרשתי לפי פשוטו של פשוט. ומדרש אגדה, למה נסמכה פרשת אתם נצבים לקללות, לפי ששמעו ישראל מאה קללות חסר שתיים, חוץ ממ"ט שבתורת כהנים, הוריקו פניהם ואמרו מי יוכל לעמוד באלו, התחיל משה לפיסס אתם נצבים היום, הרבה הכעסתם למקום ולא עשה אתכם כליה והרי אתם קיימים לפניו.

שואלים כל המפרשים, על דברי חז"ל האלה – לכאורה, משה עשה כאן דבר והיפוכו, הוא הפחיד את עם ישראל ב-צ"ח קללות, או עוד 49 קללות, בפרשת כי-תבוא, וביחד 147 קללות, ואחרי שעם ישראל נבהל, הוא אומר להם – הרבה הכעסתם למקום ולא עשה אתכם כליה, אז אל תהיו בלחץ.

לכאורה, הדבר הזה לא מובן, אם אתה מעונין להביא אותם לחרדה, אז למה אתה מרגיע אותם? זאת השאלה שכולם שואלים.

ישנו משל נפלא של המגיד מדובנא – משל למלך, שהיה לו בן חולה מאוד, והבן שלו שכב במיטה עם חום גבוה, קודח מחום, כבר לא אוכל כמה ימים, וכל הרופאים מנסים למצוא מה פשר המחלה, ולא מוצאים את הסיבה...

אומרים למלך – תשמע, יש רופא אחד באוסטריה, מומחה גדול, אולי תזמין אותו, והוא אולי ימצא מזור לבנך.

הזמין אותו המלך ואמר לו – תקבל כל סכום שתרצה, רק תרפא את הילד שלי. הרופא מגיע, הוא בודק את הילד ואומר למלך – אדוני המלך, מצאתי את הבעיה של הבן שלך, יש לו דלקת בקיבה, הוא צריך להקיא את הדלקת הזאת, אחרת יצטרכו לפתוח את הבטן.. אין ברירה אחרת..

שואל אותו המלך – איך גורמים לכך, שהוא יוציא את הדלקת? אמר לו הרופא – אם הוא יקיא כמה פעמים, אז ההקאה תוציא את המיצים של הקיבה, וזה יגרום לו להקיא את המוגלה.

אמר הרופא – ארשום לו כדורים, הוא יתחיל להקיא – פעם, פעמיים, שלוש ... עד שתצא מוגלה עם דם, ונדע שהוא התרפא.

אומר המלך לרופא – אדוני, הבן שלי לא לוקח כדורים, חוץ מכדורי פלאפל, הוא לא מכניס שום כדור לפה ☺

אם אתה רוצה, אתה יכל לתת לו בזריקות.

אמר הרופא – אין לזה זריקות. או סירוף או כדורים.

אמר לו המלך – לא זה ולא זה. בפה, הוא לא מכניס כדורים.

אמר לו הרופא – בסדר.... מוציא את הפנקס, ומתחיל לרשום מרשמים ... שואל אותו המלך – אדוני הרופא, למי אתה רושם את זה? למי זה הולך?

זה בשביל הבן שלך!
אדוני, לא שמעת שהבן שלי, לא בולע כדורים???

שמעתי, ואני רושם תרופות.

טוב... הוא מסיים לרשום ונותן למלך – קח, לך תשלח מישהו שיביא את התרופות.

הולך השליח, וחוזר מבית מרקחת, עם שתי סלים ותרופות.

הוא נכנס לחדר, והמלך מסתכל ושואל אותו – למי זה הבית מרקחת הנייד הזה?!

זה לבן שלך.

הבן שלי?! אין סיכוי, הוא אפילו כדורי מציצה לא לוקח, אין מה לדבר!
טוב שמעתי אותך... תן לעבוד... לוקח את הכדורים ומתחיל לכתוש אותם...

המלך מסתכל ולא מבין מה הולך כאן....

אחרי שגמר לכתוש חצי שקית, התחיל לפזר אותה מסביב לראש של החולה... החולה נושם את הריח של האבקה... פתאום.... בעעעע.... התחיל להקיא..

יופי.... זה עובד...
לוקח עוד אבקה... עוד פעם מקיא... עוד אבקה... עוד פעם מקיא.... ככה עשר פעמים.

ב"ה יצאה המוגלה...

אמר לו הרופא למלך – אחרי שאמרת לי שהוא לא מוכן לקחת תרופות, הבנתי מה שאתה מדבר. אם הוא היה מוכן לקחת תרופות, יכלנו לפתור את זה בקופסה אחת, אבל אם הוא לא מוכן לקחת, אז אין ברירה, צריכים לכתוש לו הרבה תרופות.

אומר המגיד מדובנא – אם עם ישראל היתה בו יראה, לא היו צריכים את הקללות מה ה' אלקיך שאל מעמך כי אם ליראה

כשהקב"ה ראה שהם לא מפקחים, אז צריכים 98 קללות.
כשעם ישראל מפחד מזה, אמר להם הקב"ה – זה מה שרציתי. אם הייתם מפקחים בלי זה, לא היה צריך את כל הקללות. כל ה-147 קללות, צריכים כדי להביא אתכם למורא. זה היסוד!

באים רבותינו ואומרים – אתם נצבים היום כלכם – אחד הדרכים להגיע לזכייה בדין, הוא זה שאדם מפחד מן הדין. אם אדם ניכנס שקט ושלו, ליום הדין, הוא

מאחל לעצמו ברכה "שלום יהיה לי", הוא מאחל לעצמו, כתיבה וחתימה טובה.

"מה רע, שישים שנה לא השתנית, לא לטובה ולא לרעה, אז למה שיהיה לי יותר גרוע?!"

אומרת התורה – (דברים כט, יח) והתברך בלבבו לאמר שלום יהיה לי כי בשררות לבי אלך למען ספות הרוה את הצמאה – זה הדבר הכי גרוע שיכל להיות! {ט} לא יאבה ה' סלח לו...

ממילא, אחד הדברים שמסייעים לאדם לזכות בדין, זה כאשר אדם מפחד מיום הדין. עצם זה, זה מראה, שהוא יודע שיש כאן מלך, שיושב בדין, וגוזר, וכותב וחותם, וכולם כעוברים לפניו, אחד אחד. אי אפשר לשקר אותו, הקב"ה בוחן את הלב שלך, הוא יודע אם ההבטחה שלך, היא הבטחה. אם ההבטחה היא אמיתית ונכנה באותו זמן, זהו יום הדין.

ברגע שאדם בא עם מורא ופחד, ביום הדין, זה עצמו מהווה זכיה ביום הדין. (ברוך שאמר)

"כי אתם ידעתם את אשר ישבנו בארץ מצרים ואת אשר עבדנו בקרב הגויים אשר עברתם ותרואו את שקוציהם ואת גלוליהם עץ ואבן כסף וזהב אשר עמהם, פן יש בכם איש או אישה או משפחה או שבט אשר לבבו פנה היום"

מה היה שם בארץ מצרים? הלא בשנה האחרונה לפני צאתם הם נבדלו מהמצרים מאד. שנה שלימה היו עטופים בניסים ללא שעבוד, העלו אותם לשמים כביכול. ה' הכניס אותם לבית הספר השמימי, הכינו אותם לקראת היציאה ביד רמה, בגילוי שכינה, ואח"כ קריעת ים סוף, ולאחר מכן קבלת התורה. משה רבינו מדבר לפני אותו דור המדבר, דור דעה, דור מקבלי התורה, אוכלי מן ההולכים עם ענני הכבוד וארון הקודש. בני הדור ההוא שהלכו אחרי ה' "לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה", דור כזה גבוה שלא היה כמותו מעולם.

ולזה הוא אומר "פן יש בכם שורש פורה ראש ולענה שלבבו פונה מעם ה'" מדוע אני חושש כך? אל תתמהו שאני חושש מכאלו דברים (לאנשים גדולים כמוכם) כי אתם בעצמכם יודעים "את אשר ישבתם בארץ מצרים", סוף כל סוף ישבנו בארץ מצרים וכן עברנו בקרב גויים אותן האומות שנתנה רשות לעבוד בהן, ואז הרי ראיתם "את שיקוציהם עץ ואבן כסף וזהב אשר עימם". לכן אפשר לחשוש כי יש בכם שורש פורה ראש ולענה....

למדים אנו מה יכולה הסביבה הרעה לעשות לבני אדם. שמעתי עוד מהרבי שלי וכן שמעתי מהרב מבריסק בסגנון שונה מעט – אבל אותם דברים ממש, וכה אמרו: "ותרואו את שיקוציהם ואת גלוליהם עץ ואבן אשר עימם".

ראיתם שיקוצים וגילולים – פוי. הם היו בעיניכם שקץ ומיאוס. אמת. כך בפעם הראשונה שראיתם.

בפעם השניה הנוספת, שפגשתם בהם בשיקוצים, כבר לא היו בעיניכם שיקוץ וגילול אלא כעץ ואבן "עץ ואבן אשר עימם" כלומר? כלום. לא משוקץ ולא מכובד.

ובפעם השלישית, כבר נראו בעיניכם: "כסף וזהב..."

היינו שהתורה לא מציינת כאן שלושה סוגים של עבודה זרה – שיקוץ וגילול, עץ ואבן, כסף וזהב, אלא הכוונה לאותה עבודה זרה עצמה במבטים שונים. בתחילה היא מאוסה. אט אט מתרגלים. עד שהיא נראית ככסף וזהב, הפלא ופלא.

שלוש פעמים בוונציה

נכון שיושבים כאן תלמידי חכמים מכובדים ומה שאני רוצה להמשיך עתה, לא כל כך ראוי לומר בפניכם, אבל בכל זאת כיון שזה מעשה שהיה איתי ממש, אולי כדאי להזכיר בקצרה (ואין בכך "חציף עלי מאן דמפרסם חטאיו").

אין חכם כבעל הנסיון. בשנת תשט"ז כאשר נסעתי לראשונה לחו"ל. הפלגנו באונייה על הים, נסיעה ממושכת.

באחד הימים בשעות הבוקר, אני מבחין כי הנוסעים רצים ועולים על גג האונייה – על הסיפון. יצאתי גם אני אחריהם, כמעט כולם עלו ובידם משקפות, היו כאלו גם עם פוטו (=מצלמות) עמדו ליד הגדר, הסתכלו, הביטו ואפילו מחאו כפיים: "הנה! הנה!"

הסתכלתי גם אני וראיתי את וונציה:
בתים על הים. ומסביבם מים מלוכלכים. כאשר כל עשרים וחמש מטר הבחנתי כי מתנוסס שתי וערב. שיקוצים וגילולים. העיר וונציה.

לאחר אותה נסיעה כתבתי לחבר שלי מכתב בו ציינתי, כיצד עמדתי על הסיפון וממש לא הבנתי מה כל כך מתפעלים, נכון, כבר שמעתי כי ישנה עיר וונציה על המים, והנה גם ראיתי, ומה זה בסך הכל? מים מלוכלכים, צלמים ובתים כמו שיש בכל העולם, אלא שהבית אינו על היבשה מכל צדדיו אלא על קו המים. במקום כביש ומדרכה, ישנה סירה. וכי לא ראינו סירות מימינו? מה מתפעלים כל כך?!

כששבתי מחו"ל באותה נסיעה חזור, שוב הכל רצו, עלו על הסיפון. אם כולם רצים, אדם חושב לעצמו (בתת הכרה) כנראה שבכל זאת זה דבר מעניין במיוחד, עליתי גם אני, ומה ראיתי? בתים לבנים, וחשבתי לעצמי "מענין, איך באמת הם עומדים על המים?" אך מיד הוספתי להרהר "טוב, נו, בסך הכל זה לא כלום. סך הכל דבר פשוט. בנו בתים על גבול המים", כך ממש חשבתי.

תשמעו, בפעם השלישית שהזדמן לי לחלוף בנסיעה על יד וונציה, היה זה לאחר כשלוש שנים, ממש כמו שאני אומר לכם, עליתי על סיפון האונייה אימצתי את העין לראות, ואפילו ביקשתי מאחד הנוסעים שיתן לי את המשקפת לראות בה... "כסף וזהב אשר עימם" נורא ונפלא.

חשבת על סליחה ומחילה, אבל כאשר מבקשים מה' שיאמר לנו סלחתי, חוששים: מי יודע אולי אין לי סליחה, ופחדים.

נפלא מאד. גיוואלדיג.

אמרנו מי כעמך ישראל! אני יכול לספר לכם עובדה שעדיין מצלצלת באזני למרות שחלפו מאז שבע עשרה שנה (בתשכ"א) כשראיתי איך אפילו רשעים שבך יש בהם ריח יהודים!

בליל יום הכיפורים הלכנו יחד בחזרה מהתפילה, משיבת חרון - לשערי חסד.

היה שקט ברחוב. אתם יודעים כי השקט שורר ברחובות בליל יום כיפור, זהו לילה המעט יחיד מכל הלילות השנה. הקב"ה שולח לעולמנו יום כזה מלא השפעה של קדושה, אך הנה כאשר הגענו לא רחוק מכיכר הדוידיקה, שמענו שירה שבאה מרחוק. שרים! מי שר? ועוד שירה בתערובת!?

פסענו הלאה בדרכנו דרך מחנה יהודה, לכיוון שערי חסד, והתקרבו למקור השירה, שומעים את השירה: "מה נשתנה הלילה הזה?" אחד שר וכולם אחריו:

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות, שבכל הלילות אנו אוכלים שתי כיכרות והלילה הזה איננו אוכלים כלל?"

כי היום - יום הכיפורים."

שבכל הלילות אנו רוקדים והלילה לא?

"כי יום כיפורים היום". כך המשיכו לפרט חטאים ועונות שהלילה הזה, לא. "כי יום הכיפורים". אחד שר והכל אחריו בשיר ובזמור...

בתחילה נדהמתי, אבל ברגעים שאח"כ אמרתם לעצמי: ריבוננו של עולם, כזה כל נדרי אצל כאלו עמי הארצות - שווה משהו בכל זאת. הם הרי בורים שאינם יודעים מאומה ועם זאת יום הכיפורים שווה בליבם - כל נדרי הלזה גם כן עולה לפני כסא הכבוד, כי בוודאי שגם את אלו הקב"ה לא יעזוב - "כי לא ירח ממנו נידח" אף הם אולי יזכו ל"ושבת עד ה' אלוקיך!" אם יהודי נאחז אפילו במשהו קל ביותר - בפירור. "אם יהיה בקצה השמים משם יקבצך ומשם יקחך" את אותו לב של יהודים אלו. ה' רואה.

שנזכרו! שנתקרב לה' לתשובה שלימה וגאולה קרובה. "ושבת עד ה' אלוקיך ושמתת בקולו".

"ושבת עד ה' אלוקיך ושמתת בקולו" (ל א)

לפעמים הקב"ה מאיר לאדם את דרכו אפילו על ידי בעלי חיים!

בספר "עיני ה'" מספר הרב ד"ר מאיר וינקלר סיפור מדהים בעניין זה:

דניאל אביר מתגורר באחד מפרוורי העיר בני ברק. חזית הבנין שלו פונה לעבר העיר המאוכלסת בצפיפות, אולם מאחורי הבנין משתרע שדה פתוח, רחב ידיים. דניאל אורב את מיקומו של ביתו, המשלב את היתרונות הטמונים בממורים בקרב קהילה דתית גדולה, יחד עם המרחבים של השדות הסמוכים. אחת הסיבות לכך שדניאל מעדיף את המרחבים הללו, היא שהם נוחים לו ולחית המחמד שלו. דניאל לא מגדל בביתו כלב או חתול. יש לו תוכי גדול, ירוק כנף ופטפטן! אמנם, בדרך כלל לא תמצאו חיות מחמד בבתי דתיים, ובוודאי שלא תוכים, אולם דניאל אורב ציפורים מכל הסוגים. וכאשר מתגוררים בבית בקצה העיר, פחות אנשים עוללים להיות מוטרידים מפרצי הקוקורים הרעשניים, התוקפים את התוכי לפעמים.

כאשר רכש דניאל את התוכי שלו, הוא החליט ללמדו מלים או ביטויים שיתאימו לסביבה הדתית בה הוא גר. לאחר אילוף ממושך וסבלני, למד התוכי לומר "גוט שאבעס" ו"שמע ישראל", ובתשובה לשאלה: "מה שלומך?" היה משיב: "ברוך ה'!" מדי פעם הוטרדו אמנם, שכניו של דניאל מקרקוריו של תוכי, אולם ההנאה שנגרמה לילדי השכונה מן הציפור המשששעת, פיצתה אותם על המהומה והרעש.

יום אחד, עלה דניאל על גג ביתו, לבדוק את דוד השמש שלו. זרם המים נחלש לאחרונה, ודניאל רצה לחסוך את התשלום לטכנאי, והחליט לנסות ולתקן את התקלה בעצמו.

הוא עמד על הגג, והתוכי יושב על כתפו כרגיל. בעוד התוכי מקרקע בקול: "ברוך ה'! גוט שאבעס! שמע ישראל!" ניגש דניאל לביצוע מלאכת התיקון, בשיטת "עשה זאת בעצמך".

בעוד הוא מתעסק עם צינורות המים, פרץ לפתע זרם מים רותחים, והקפיצו לאחור. הוא אמנם היה זריז דיו כדי להינצל מכוויות, אולם התוכי נבהל כהונג, והתעופף הרחק מן המקום. במרחק של קילומטר וחצי בערך, במגרש כדור רגל שומם, צנח התוכי, המום ומטושטש.

באותה עת, פסעו לו נתנאל אלחנן לצד המגרש, כאשר הבחין לפתע בערימת נוצות בצבע ירוק עז. הוא התקרב כדי לבדוק במה מדובר, ונדהם למראה התוכי, שהיה אמנם חי, אך חלש מאד. נתנאל הוא אדם עדין וחובב טבע מטבעו, ומיד החליט לקחת את התוכי לביתו, ולטפל בו עד שיתחזק. המחשבה השניה שהתעוררה בו היתה: כמה ישמחו ילדי הקטנים למראה התוכי. ללא היסוס, אסף דניאל בידו את התוכי התשוש, ולקחו לביתו.

לאחר מספר ימי טיפול מסור בבית משפחת אלחנן, התחזק התוכי, ולקראת סוף השבוע שב לקרקר במלוא הבטחון. חלפו שבועיים נוספים, והוא החל "לדבר". בוקר אחד, החל התוכי קורא בקול: "שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד!" נתנאל לא האמין למשמע אזניו. הוא עצר על מקומו. האמנם קראה הציפור קריאת שמע? שאל את עצמו. לאחר מספר דקות קיבל את תשובתו.

התוכי שב על דבריו. ובכן, הוא לא טעה! הציפור אמנם קראה קריאת שמע!

לאחר שלושה ימים של קריאות אלו, הרגיש נתנאל שהוא המום. "אלישבע", פנה לאשתו, "האם חשבת על כך שאפילו אני לא קורא קריאת שמע - והנה לפני יצור - ציפור - הקוראת קריאת שמע כל יום!"

נתנאל לא יכול היה להרגע. למרות שלא היה דתי, ומעולם לא היה דתי, ידע מספיק כדי להכיר את מילות קריאת שמע. והמחשבה שציפור אומרת אותן הטרידה אותו ולא נתנה לו מנוח. לבסוף, אמר לאלישבע שהוא חושב להפתלל שחיתת בבית הכנסת המקומי, כדי לומר קריאת שמע בבוקר. (לעתים השתתף בתפילות, וכך ידע שקריאת שמע נאמרת בכל יום.)

ואיך הגדולים הללו כבר ראו את הכל בתוך התורה, את כוחות הנפש של עיני האדם וליבו!

ולפיכך אמר להם הקב"ה, כביכול, אל תתרעמו שאני אומר פן יש בכך "איש או אשה". כי בתחילה געלה נפשכם מהשיקוצים אבל במשך הזמן חלילה מתרגלים. ונבאר את המשך הפסוקים:

בתחילה "איש" אחד. אח"כ מהאיש נעשתה "משפחה" ומהם "או שבט" - שבט שלם אשר לבבו פונה היום מעם האלוקים. איך מאיש אחד נהיה משפחה או שבט? כבר אמרתי לכם פעם מה שמעמתי מרבה של ירושלים הרב דושינסקי זצ"ל: "ולא תתורו אחרי בלבכם ואחרי עיניכם" אחר שכבר ראיתם אחרי שחשב על עבודה זרה - לא תתורו אחרי עיניכם! ראיתם, די, די, אל תמשיכו אחרי הראיה לתור ולעסוק במה שתרתם וחשבתם בלב ובעין. אבל כאשר כן ממשיכים, הסובבים שואלים נו, מה ראית? מה שמעת? הוא מספר ועוסק בכך - מאיש אחד, הדבר מתפשט הלאה למשפחה וכו'. "פונה מעם השם". רק פונה מעט, אבל כאשר פונים מעט לצד וממשיכים ללכת באותה פניה הולכים עקום עוד ועוד (הולך ישר לכיוון העקום) "ללכת לעבוד את אלוהי הגויים האלה" ואם הולכים עוד "פן יש בכך שורש פורה ראש ולענה".

רק שורש לא צריך הרבה יותר - זורעים שורש בארץ, והוא חלילה צומח ופורה - עד שיכול לפרות ולרבות ולמלא את כל העולם בראש ולענה!

ואיך נכיר אם הוא כזה סוג של פורה ראש ולענה?!

"והיה בשמעו את דברי האלה הזאת והתברך בלבבו שלום יהיה לי כי בשרירות ליבי אלך", מה הפירוש "והתברך בלבבו"? הלב דופק לו בקרבו כאשר שומע את הקללות, אך הלב מברך אותו מנחם ומרגיע את עצמו בתוך עצמו: "שלום יהיה לי". מהיכן מגיעה ברכה וכיצד מגיעה? "כי רצונו בשרירות ליבי אלך".

"למען ספות הרוה את הצמאה" כבר תראו לבד את הפשט הנורא בדברי הרמב"ן ומי שהוא בעל נפש ייבהל ויחרד מדברי הרמב"ן, כי כבר אינני ראוי לומר דברים קשים כאלו בפניכם.

האדמו"ר ליד הנהר. למדנו כי הלב הוא עולם מלא, קרוחם, קשה וקל, לב פונה, הולך, פורה, מתברך בלבבו וכו', לבבו פונה היום וכו' וכו' הלב כביכול יש לו רגלים, ידים, יש בו עמקים - עשרה עמקים! יש בו הכל. ואם הוא פונה לצדי הדרך, התזוזה הזו של הלב הולכת עוד ועוד עד שישנו רצון ללכת לעבוד את אלוהי הגויים האלה.

מספרים כי בעיצומו של החורף ברוסיה אחד האדמו"רים פסע ליד הנהר הגדול הקפוא, הוא נעמד והביט זמן ארוך. הסתכל הרבה והביט שוב.

היו שם ילדים גויים שקצים ששיחקו על המים הקפואים, כמה מהם ציירו בקרח צורת שתי וערב הרבי המשיך להסתכל. התפלאו החסידים, והרבי הסביר להם את מחשבותיו מול הנהר הקפוא:

חשבת לעצמי, מה קרה לנהר? ואיך הגיע עד הלום שהשקצים לאך מציירים שתי וערב על הקרח?

הנה. בסוף הקיץ הנהר זרם בשצף. כאשר התחיל להיות קריר מעט אנשים מיעטו לבוא, אך עדיין היו שרחצו בנהר - באו לשחות. חלף עוד שבוע שבועיים, מי שהכניס יד כבר הרגיש כי המים קרים ממש, ואז הנהר כבר שמם. לא היו רוחצים כלל. אבל המים עדיין זרמו בכח. עוד שבועיים שלושה, המים כבר לא מפכים, אינם חיים, אינטיים. הישטף פסק. עוד שבוע, והנהר התכסה במין ברק דק על המים, כפור. אך עדיין הכל רואים מים, נהר, מים קרים. לאחר שבועיים, כבר היה קרח על רום המים, ועדיין אפשר לשבור את הקרח ולחדור למים שתחתיו זורמים. אח"כ השכבה העליונה נעשית עבה וקשה, עד שמכסה אותם קרח בגובה מטר או מטר וחצי. אפשר לפסוע על הנהר, לדרוך ולרוץ, ואז גם באים השקצים ומציירים שתי וערב. שתק הרבי וסיים: "כך בדיוק התהליך בליבו של אדם".

לבבו פונה היום" קרירות קלה מנשבת בליבו, לא מבחינים כלום. החברים, הידידים, לא רואים עליו כלום. והנה, חלילה, הקור גובר. עדיין הוא רחוק מאד מהשקצים, רק שהעניינים של הלב כבר רואות עקום. הקור של הלב הולך וגובר, מתקרר עוד ועוד, אט אט מתרחק, קר, קר. וי! עד שמגיע היום שיכולים לצייר על הלב... הוא קר קרח עד שהשקצים יכולים לחקוק בו צלב, וי, וי.

"לא יאבה ה' סלוח"

ועל כך ממשיך הכתוב "לא יאבה ה' סלוח לו" וקשה להמשיך את המשך דברי הכתוב "כי אז יעשן אף ה' וקנאתו וגו'".

אמר פעם הרבי שלי:

אדם יכנס לחנות של כלי עבודה, ברזל ומתכת ויבקש: תמכרו לי אפרסקים ותפוחים" וכי הוא בר דעת!! כי הנכנס למקום לרכוש דבר עליו, לדעת אם כאן בכלל המקום למבוקשו. הגביה הרבי שלי את קולו: אנו באים לבית הכנסת לבקש סליחה מהקב"ה, נכנסים לחנות לבקש, ושואל כאן לא השעה ולא הזמן לבקש סליחה, מי אמר לך שמקבלים כאן סליחה, אולי אתה בכלל אלו שנאמר עליהם "לא יאבה ה' סלוח לו" נכנסת לכאן בטעות... אולי אתה!

כבר אמרתי, הלוואי שהיו מעוררים אותי ומדברים באוזני, והנה אני הוא האומר מוסר לפניכם, כואב לי, אך כבר התנצלתי שהכל מרבתי ולא מעצמי...

ובזאת נסיים בדבר נפלא:

הנקודה הטהורה של היהודי

"מי כעמך ישראל!" דווקא כאן מגלים בפסוקים כי אין לנו את הכלים להעריך מה הוא לב של יהודי!

שהרי התורה עוסקת כאן ביהודי החושב "שלום יהיה לי" שמעתי את כל הקללות ולא נורא, "בשרירות לבי אלך וכו'" קר כקרח. ובכל זאת התורה סבורה שאם היא תאיים עליו ותזהירו "לא יאבה ה' סלוח לו" הוא יפחד. הוא יחזור בו, כי יותר אינו מסוגל. הוא מודע מעצמו: "וכי לא תהיה לי סליחה מהקב"ה!?" עד כדי כך? אני מוכרח להשתנות ולעזוב את דרכי" בפנימיותו של היהודי טמונה יראת השמים הזו.

לדוגמה מהימים הללו, הנה חודשים רבים אנשים חושבים: שלום יהיה לנו וישנים בהבלי הזמן. לא חוצים לחשוב על משהו רע, אבל כאשר מגיעים ימי האלול או לקראת ראש השנה ויום כיפור, מתחילים לפחד. היכן היית עד היום? עד היום פשוט לא

להפתעתו, לא רק שאלישבע הסכימה לכך, היא בהחלט עודדה אותו. "כמובן שעליך ללכת!" אמרה, "התוכי יכול לומר 'שמע' בבית, אבל רק יהודי יכול לכת לבית הכנסת" ואמנם, נתנאל הלך לבית הכנסת, והרגיש שם כל כך טוב, עד שהחליט לשוב למחרת.

תוך זמן קצר, הפך לאחר מן התפללים הקבועים במנין של הבוקר. לבסוף, החל נתנאל להרגיש מבוכה כאשר הסיר את הידיעה מעל ראשו בתום התפילה, לאחר צאתו מבית הכנסת. יום אחד השאיר אותה על ראשו, ושוב – להפתעתו – ביטאה אלישבע את הסכמתה.

וכן, בהדרגה, החליטו השניים לסעוד סעודת ליל שבת עם המשפחה, כולל נרות דולקים וקידוש. מנהג זה הוביל אותם לרצות לשמור שבת כהלכתה, ולבסוף להרחבת ידיעותיהם ביהדות.

צמאונם לדעת עוד ועוד הביא את משפחת אלחנן לסמינר של "ערכים" לזוגות צעירים. עבורם, חיזוק הסמינר את המחויבות אותה חשו עוד קודם לכן. בסמינר הושמעו הרצאות שונות מפי צוות "ערכים", וכן התקיימו סדנאות שונות, אותן ניהלו מתנדבים מקומיים. אחד מהם היה דניאל אביר.

במהלך ההפסקה הקצרה, הסתובב דניאל בין המשתתפים וערך היכרות קצרה איתם. הוא הציג עצמו בפני כל אחד, וכאשר נלקט במישהו מן הסביבה, הזכיר את התוכי שעלם לו. "האם ראתי במקור תוכי ירוק? לפני מספר חודשים נאבד לי..."

כאשר שמע נתנאל את דניאל שואל אנשים על התוכי, הבין מיד שבדאי זהו התוכי החדש "שלו". הוא לא אמר לדניאל דבר, משום שלא רצה להחזירו, אך יחד עם זאת בירר והשיג את שמו וכתובתו של דניאל.

למחרת, שוחח נתנאל עם רב בית הכנסת שבשכונתו. "כבוד הרב, האם עלי להחזיר את התוכי? כולנו מחבבים אותו כל כך, ואשתי ואני קשורים אליו במיוחד, משום שדרכו מצאנו אתה דרך חזרה ליהדות".

הרב היישב והסביר לו באורך רוח כי השבת אבידה הינה מצווה גדולה מן התורה (דברים כ"ב: א-ג). "בתקופה זו הנך לומד ומתחזק בקיום המצוות, ולכן" הטעים הרב, "עליך להתייחס לכך כחזומנות נפלאה לקיים מצוה חדשה".

בנוסף לכך, הוסיף הרב ואמר, "ציפור זו היא שהביאה לכך שכל בני משפחתך חזרו בתשובה. האמנם אין זה מן הצדק שתקיימו את מה שהתורה מלמדת אתכם, ותשיבו את התוכי לבעליו החוקיים?"

נתנאל הסכים. למחרת, הביא את התוכי לדניאל, והסביר לו את השתלשלות העניינים. דניאל שמח מאד על כך שהתוכי והשב לו, אך יותר מכך שמח כאשר נודע לו מה הספיק התוכי שלו לבצע בתקופת היעדרו.

"ידעתי שזה רעיון טוב ללמד את התוכי שלי קריאת שמע", אמר לנתנאל בסיפוק, "אך מעולם לא חלמתי עד כמה טוב הוא הרעיון!".

(לאור השר)

כך דרכו של היצר הרע

"ואם יפנה לבבך ולא תשמע, ונדחת והשתחית לאלהים אחרים, ועבדתם" (דברים ל, יז), פרש רבנו יצחק קארו זצ"ל [דור מרן ה"בית יוסף" זצ"ל] שעברה גוררת עברה (אבות מ"ד מ"ב), ומפניית לבבך, שלא תשמע לדברי התורה, תתן מקום ליצר הרע להדיחך. ובודאי ידיוך, כי התבלין שבראתי ליצר הרע הוא התורה (קדושן על ע"ב), כמו שאמרנו: אם פגע בך מנוול זה משכחה לבית המדרש, אם אבן הוא נמוח ואם ברזל הוא מתפוצץ (סכה נב ע"ב), ואתה פנית לבבך מלשמעו, ידיחך. "ונדחת" מעט, ותבוא לבסוף להשתחוות לעבודה זרה ולעבדה.

ועל כיוצא בזה אמרו (שבת קה ע"ב) שהמקרה בגדיו והמשרב כליו והמפזר מעותיו בחמתו יחא בעיניך כעובד עבודה זרה, שכן דרכו של היצר הרע, היום אומר לך עשה כך ולמחר אומר לך עשה כך עד שאומר לך עבוד עבודה זרה והולך ועובד.

והוא על הדרך: "כי יסיף על חטאת פשע" (איוב לד, לז) ופסוק: "הוכח תוכיח את עמיתך" (ויקרא יט, יז) [שדרשוהו: אפילו מאה פעמים (ערכין טז ע"ב)]. ובאורו שאם תראוהו עובר עברה קלה, דע שייגע ממנה לחמורה יותר, ותוצרך להוכיחו שוב ושוב, ופסוק: "היו משכי העון [בתבלין השוא, וכעבות העגלה חטאה" (ישעיה ה, יח), שדרשוהו (סכה נב ע"ב) שיצר הרע דומה בתחלתו לחוט של עכביש, ולבסוף לכבל עבה של עגלה"]. עד כאן דברי.

ואספר – המתחיות בין גרמניה לפולניה גאתה בערב מלחמת העולם השנייה. גרמניה דרשה את העיר דאנציג, שהייתה מובלעת פולנית בתוך גרמניה. מוקפת משלוש רוחותיה. פולניה סרבה. אנגליה וצרפת עמדו לצדה. גרמניה הציבה אולטימטום. מי יודע מה ילד יום. הטלר האשים כזרבת את היהודים שהם מחרוזת המלחמה והם המסיתים את הפולנים, והפולנים הרי לא חסרה שנאת היהודים גם בלעדיו –

הכלל, ראש הישיבה, הגאון רבי אברהם יפה'ן זצ"ל, נגש אלי. אמר: "אין לחם, ואם אין קמח אין תורה. המאפיות היהודיות הבטיחו לספק לחם לישיבה, אבל איני יכול לשלוח בחורים להביאו, כי הגויים עלולים לעשות כעת שפטים ביהודי שיראה ברחוב, אתה נמוך, ויכול להתחזות כנער צעיר ולא יגעו בך לרעה. לך אל המאפיה היהודית, ותבקש שימלאו שקך בלחם, כהבטחתם".

יצאתי לדרך, וניתן היה לחוש את המתח באויר. שאלתי גוי עובר אורח מה הענין, ואמר: "בככר המרכזית מעבר ברמקול נאומו של נשיא פולין, תשובתו להיטלר. בעוד חמש דקות יתחיל השדור, וכולם מתווחים –

האם הנשיא הפולני יקבל את האולטימטום הגרמני וסכנת המלחמה תחלוף, או שידיחה את הדרזישה למסור את דאנציג.

הכל נהרו לככר, ונסחפתי גם אני. וברמקול נשמע קולו של הנשיא: "אזרחים יקרים! הקנצלר הגרמני דורש את דאנציג, ואם לאו מאימים הוא במלחמה. וידוע אני מה פשרה של מלחמה. מחירי דמים, תרתי משמע.

אילו משוכנע הייתי שדאנציג היא כל מבוקשו, הייתי מסורה. יש לנו עיר נמל חלופית. אבל יודע אני שאינו יודע שבעה. הוא רוצה את ורשה, דאנציג זו רק התחלה. כבר ימצא את האמת. אז מדוע נותר נותר ולבסוף נלחם על עיר הבירה – נלחם כבר עתה!"

היה זה הנאום שבו החלה המלחמה.

המאפיה הייתה סגורה, כי בעליה הלכו לשמוע את הנאום הגורלי. להשאר ברחוב היה מסוכן, ושבתי לישיבה בידים ריקות.

בידים ריקות? לאו דוקא – אמרתי: לחם לא מצאתי, אבל תתחילי הבאתי שיחה מוסרית!" "שיחה מוסרית? היכן שמעת אותה, ומימי?" בככר, בשדור חי, מנשיא פולין!

צחקו, אבל הייתי רציני. הלא היצר הרע בא בדרישות צנועות. דאנציג, בסך הכל. אבל החכם עיניו בראשו, וידוע שהיום אומר לו עשה כך ומחר עשה כך עד שאומר לך ועבוד עבודה זרה, עד שהמערכה נטשת על ורשה.

וכבר אמרתי, שעל כן נאמר: "לפתח, חטאת רבץ" (בראשית ד, ז). רובץ הוא, אבל אם יפתחו בפניו את הפתח, ירחיבו ויכבוש הכל. וכמו שמצינו באלישע בן אבויה, אדם גדול שהתנפץ כליל. ושאלו בגמרא מה היתה תחלתו. וגלו ספריו מינים נשרו מחיקו וזמר יוני נשמע מפיו. ודאי שעין בהם כדי לדעת מה להשיב, והזמר היוני היה פשוט קלטי ומשומח. וברש"י, שהיה עליו להמנע משום אבילות בית המקדש. וזה כבר "פתח" שעלול להביא בקצוץ בנטיעות חלילה!

כך פרשו בנובהרדוק את דברי הרמב"ם (הלכות תשובה פ"ה ה"ב) שיכול כל אדם להיות צדיק כמשה או רשע כירבעם בן נבט, שגם צדיק כמשה עלול להדרדר עד לתהום ירבעם בן נבט. שהיר ירבעם עצמו תורתו אין בה דופי (סנהדרין קב ע"א), ולאן הדרדר!

וזהו שאמר (סכה נב ע"א) שהיצר הרע נדמה לרשעים כחוט השערה, ולצדיקים כהר. ומה הוא באמת? כחוט השערה הוא. מבקש לפרוץ פרצה כחוט השערה, אבל החכם עיניו בראשו ורואה את הנולד, שפרצה זו תתרחב כהר, ונמנע מלפרוץ אף כחוט השערה!

עכשיו כדאי להזכיר שוב את הספור מן הגמרא (נדרים ט ע"ב). הזכרנוהו לעיל (במאמר: החיים והטוב) ועמדנו בו על נקודה אחת. נעמוד עתה על נקודה נוספת. אמר שמעון הצדיק: פעם אחת בא נזיר מן הדרום, יפה עיניו וטוב רואי וקווצותיו סדורות לו תלתלים, והנזיר חייב לגלח שערו ובלאות נזירותו.

אמרתי לו: "בני, מה ראית להשחית שערך זה הנאה?"

אמר לי: "רועה הייתי לאבא בעירי, והלכתי למלאות מים מן המעיין, ונסתכלתי בבואה שלי, ופחז עלי יצרי, ובקש לטרדני מן העולם. אמרתי לו: רשע, למה אתה מתגאה בעולם שאינו שלך, במה שהוא עתיד להיות רמה ותולעה, הריני נודר שאגלחך לשים!"

מיד עמדתי ונשקתי על ראשו. אמרתי לו: "בני, כמורך רבו נזירי בישראל!" ואיני מבין – רואה נערים רבים המחמירים ומביטים בראי לראות אם התפילין בין עיניהם ולמעלה מעקרי השערות, ומעולם לא שמעתי צרחת: "רשע! מבקש אתה לטרדני מן העולם!"

ובצדק כי מה רואים הם, בסך הכל? פרוץ מוכר, נאה למדי – ממה הזדעזע אותו נזיר? ראה בבואתו, התגאה בשעריו, אז מה?!

אבל היה חכם הרואה את הנולד, והבין שניצוץ גאווה זה עלול להתלהט ללהבה אם לא יכבהו מיד, ומיפתח צר זה עלול הוא להטרד מן העולם – ונחרד! (והגדת)

ושבת עד ה' אלקיך

היום היולת החפץ חיים רבינו ישראל מאיר הכהן ב"ר אריה זאב זצ"ל ונזכיר מה ששמעתי מרבי דוד פורבסקי זצ"ל בשם החפץ חיים שפעם אחת ישב בחודש אלול בהתבוננות עמוקה, וכשנתעורר מהמחשבות אמר ע"פ המדרש 'התערי מעפר קומי' אמר רב אחא כהדא תרנגולתא דמנערא אגפא מן קטמא. כשהתרנגולת מחפשת אוכל, היא נכנסת בתוך העפר והאפר, לחפש תולעים וכו', ומתלכלכים כל נוצותיה, ואם היו רוצים לנקות את הנוצות הרבים שלה, כמעט בלתי אפשרי להרים כל נוצה ולנקות בין נוצה לנוצה, ומתחת לכל נוצה, כמעט בלתי אפשרי רק עם מכות קשות שאז תהיה טריפה כמרוטת לחי, אך כשהתרנגולת רוצה להתנקות היא עושה את זה ברגע אחד, היא מתרוממת ומתנערת מעפר, ברגע אחד כל הלכלוך נופל. אם היינו צריכים לנקותה בעצמינו, זה היה כמעט בלתי אפשרי.

זה שאמר רב אחא, כהדא תרנגולתא, ברגע אחד מתנערת ומתלבנת. זה שאומר לנו הנביא שעדיף שאנחנו נתנער בעצמינו ונטהר מעשינו, כי ה' ירחם אם נחכם שהקב"ה יטהר אותנו, הרי כבר קראנו בשבת פ' כי תבא, כקדחת ובמגערות ובמהומה, משוגע ולב רגז רח"ל, שזה כואב מאד, כמעט לא יצאיים מזה חי, כולי האי ואולי ישוב בתשובה, אך כשאנחנו נתנער בעצמינו ברגע אחד, יצאנו מרע לטוב כהרף עין.

והנה חלקו הראשונים מתי קבלנו חומש דברים, דעת הרמב"ן שכבר שמע זאת משה רבינו בהר סיני, אך לנו אמר את החומש הזה רק בשנת הארבעים במדבר, אך דעת הרד"ב ששמע רבינו לא היה כובש את נבואתו, אם אמר לנו עכשיו, סימן שקיבל עכשיו את הנבואה הזאת. (וצ"ע ליישב דברי רש"י בפ' בהר).

והנה מצות התשובה נאמרה בפרשתן פרשת נצבים, ארבעים שנה לא ידעו שיכולים לשוב בתשובה, ופי' הח"ח, אתם נצבים היום כולכם, פרש"י כשאמר משה צ"ח קללות, נתכרמו פניהם ואמרו מי יוכל לעמוד באלו. לכן אמר להם משה אתם נצבים היום כולכם, הנה אלמד אותכם כעת מצות התשובה, שיכולים לשוב להשי"ת בלי קללות וכלי מכות, לא מגערות ולא משוגע ולא לב רגע, רק 'השיבו חוירי'. 'ושבת עד ה' אלקיך ושמעת בקולו', וכמו התרנגולת שמתנערת ברגע אחד ומתטהרת.

כמו שאמר הח"ח לומר לבני ישראל 'תשובה אינה דוב', כמו שאמר לנו משה רבינו בפרשתן על מצות התשובה, 'לא בשמים היא, לא מעבר לים היא, כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשותו' בפיך היינו לומר חטאתי עויתי ופשעתי, בלבבך הוא החרטה, ולעשותו הוא קבלה מכאן ולהבא. כל מצות התשובה לוקח חמש שניות. וזה מצות עשה.

וכתוב בדרשת חת"ס ובספה"ק שזוהו החילוק בין ר"ה ליוה"כ, כי ביוה"כ נכנסים בין הנוצות ומחפשים על חטא על חטא וכו', אך בר"ה לא מפרטים חטאותינו, אלא כתשובת התרנגולת, מתנערים ואנו לבנים לגמרי. נכנסים לדרך חדשה. ואפי' ביוה"כ כבר אמר החידושי הרי"ם שיאמרו על חטא במהירות גדולה, והעיקר הוא 'זאתה הוא מלך אל חי וקיים', שאדם מתנער ואומר, מי בלבב אותי כל השנה, היצר הרע, הרי יש

לך מלך העולם, ואני מקבל עול מלכותו בהתחדשות. אך לא ידקדק בשחרות על חטא, רק להתנהג כמו הוא תרנגולת.

תיכף אח"כ לקיים 'לבשי בגדי תפארתך עמי' כי צריך לרחוץ עצמו בסבון לגרד את הלכלוך שעסק איתו לנקותו, אך כשהתרנגולת מתנערת ברגע אחד מכל העפר, יכולה ללבוש כתר ולבוש נקי, כי ברגע אחד יצאה משחרות ללובן. וכן אמר המשורר רבי שלמה אלקבץ, התנערי מעפר קומי, ותיכף ומיד 'לבשי בגדי תפארתך עמי' ועי"ז יבא משיח 'קרבה אל נפשי גאלה'.

כי אם שבים בתשובה עי"י יסורים וקלות ח"ו, הרי לוקח הזמן על עצמו שמתקרבת הגאולה, יש שם לכלוך רב, אך כשמתנערים, קרבה אל נפשי גאלה, ברגע אחד יוכל לבא משיח צדקנו ברחמים. (הגרמ"י רייזמן)

"את לבבך ואת לבב זרעך" (ל' ו')

את לבבך ואת לבב' ראשי תיבות אלול. אחת הבעיות הגדולות שלנו בחודש אלול מוצאת את ביטוייה בבלבול הגדול השורר אצל יהודים רבים ובהם בני עליה, בכל מה שקשור לענין התשובה באלול.

יש כאלה שבימי בחירתם קיבלו על עצמם קבלות רבות, ולאחר כמה שנים - משראו שהם אינם מצליחים לאחוז בהן, נטשו את הכל, והתייאשו מעצמם. הם ממשיכים לשהות בין כתלי בית המדרש, ממשיכים להימנות על המתמידים הגדולים, אבל יראתם מהם והלאה. וכל זאת משום שלא ידעו לאחוז בדרגה האמיתית שלהם, ולווסת את הקבלות על פיה. כתוצאה מכך נוצר בקרבם בלבול עצום, עד שהם לא יודעים כלל מה היא התשובה האמיתית המתאימה להם, מהיכן להתחיל, ובמה לסיים; וממילא, כאשר מגיעה נקודת המבחן, הם מתייאשים ומשליכים את הכל מאחורי גופם.

בתחילה הם ביקשו להשתלט על הכל, וקיוו שבתוך זמן קצר תהיה בידם אפשרות להעפיל אל הפסגה הגבוהה ביותר. אולם כאשר גילו שאין הדבר עולה בידם, והמשימה אינה כה פשוטה כפי שחשבו, לא עבדו על פי 'כללים מסודרים', ואיבדו את הכל.

משל למה הדבר דומה, לאדם שהיה בעל חוב גדול, ועשרות בעלי חובות התדפקו על דלתותיו יומם ולילה ושטרות החוב בידיהם, ותבעו ממנו להשיב את הכסף המגיע להם. והוא, היה בידו להחזיר רק כמה בודדים. מרוב הדפיקות בדלת, לא ידע כבר האיש את עצמו, וביקש להשליך הכל, ולברוח אל מעבר לים. עד שבא יהודי חכם ודיבר על ליבו, באומרו: אם תברח - ישיגוך בעלי החובות גם בחו"ל, וממילא לא תרוויח מאומה'.

ישב האדם החכם ההוא, ולקח דף ועט, ורשם את כל החובות שהוטלו על גבו של חבריו, אחד לאחד.

ויהי כאשר תמה הרשימה, פנה אל בעל החוב, ויאמר לו: בוא ונעשה סדר ברשימה זו, מה הוא החוב הדחוף ביותר, ואת מי אפשר 'להזיז' לחודשים הבאים. הוא שכנע גם את הנושעים שרק בצורה כזו יש להם סיכוי לקבל אי פעם את כספם, ולכן מוטב יהיה לו ימתניו תקופת מה, עד להתאוששותו של בעל החוב, ואז יוכלו גם הם ליהנות מהחזרת החוב.

זו העצה היעוצה למי שהתבלבל ואינו יודע במה להתחיל בענין התשובה בחודש אלול, עד שמרוב בלבול הוא זורק את הכל. ראשית, הוא צריך לדעת שאין זה המקום ואין זה הסימן להתייאש, כמו שמובא ב'שער הציון' (סימן תרכ"ב): "כי האדם חושב כמה פעמים לייאש א"ע שאין יכול לתקן בשום אופן, וע"כ יתנהג תמיד באופן אחד, ואם יגזור עליו הקב"ה למות, ימות. אבל טעות הוא, שסוף דבר יהיה כל מה שהקב"ה רוצה מנפשו שיתקן, מוכרח הוא לתקן, ויבוא עוד פעם ופעמיים לעוה"ז, ובעל כרחו יוכרח לתקן. ואי"כ למה לו כל העמל, למות ולסבול חיבוט הקבר, ושאר צרות, ולחזור עוד הפעם. וראיה הינה, שהקב"ה רוצה מאתו שילך וינבא, והוא מיאז בזה, ונס לים, מקוד שלא ישרה עליו עוד השכינה לנבאות, כידוע. וראינו שנטבעים בים ונבלעו בדג, והיה שם במעיו כמה ימים, ולפי הנראה בודאי לא יכלו להתקיים דברי הש"י, ומי"מ ראינו שסוף דבר היה שרצון הש"י נתקיים, וילך וינבא. כן הוא האדם בעניניו, וזוהו שאמרו באבות ואל יבטיחך יצרן שהשאלו בית מנוס לך שעל כרחך אתה נוצר וכו'". עכ"ל דבריו הנפלאים של החפץ חיים ב'שער הציון'.

הצעד השני שבו יש לנקוט, הוא, העול את חשבון נפשו על ידי שירשום לעצמו את כל החטאים שעשה, ובתחילה ירשום העול, בלי סדר מסוים, כל מה שנראה לו שצריך תיקון, וכל דבר המעיק עליו, ולא יבהל מהרשימה הגדולה. אחת הדרכים המובילות באופן ישיר אל התשובה היא ההליכה בדרכי הענווה. אדם שאינו מתגאה ואינו מתפאר על אחרים, שערי התשובה פתוחים בפניו.

וכבר המליצו ואמרו על כך, שהמילה 'אלול', מכילה את המילים 'לא' ו'לו', ללמדנו שאם תהיה 'לא' כלומר שלא תאחז מעצמך יותר מדי, אזי תהיה שייך 'לו', להש"י. וכמה שתהיה יותר 'לא' תהיה יותר שייך 'לו'.

הענווה מביאה את האדם למציאת חן בעיני אלוקים ואדם.

טבי ע"ה ר' אברהם יעקב בולימובסקי ז"ל, היה נוהג לספר לי פעמים רבות בימי ילדותי מעשה שהיה בימי של רבי בונם מפשיסחא, והדברים עשו עלי רושם רב.

וכך סיפר: בפשיסחא גר יהודי שהתפרסם בחייט מוכשר, וכמי שמוציא בגדים נאים מתחת ידיו. רבים מאנשי הקהילה היהודית וגם בכירי האצולה מבין הגויים הזמינו אצלו חליפות, והכל יצאו מרוצים, ושיבחו את מעשי ידיו של החייט היהודי.

יום אחד חזר הפריץ מביקור ממושך במדינות זרות, והביא משם בד יקר ערך, ועז היה הפצו לתפור מבד זה חליפה יוקרתית, בה יופיע רק באירועים חגיגיים. יועציו אמרו לו שכדאי להזמין אליו את החייט היהודי, שאין שמוהו בכל האזור מי שיידע להפיק את המיירב והמיטב מהבד היקר. שמע האציל לעצתם, והזמין את החייט היהודי לארמונו, הראה לו את הבד המיוחד, וביקשו שיתפור ממנו חליפת אצולה יוקרתית.

היהודי שב לביתו שבפשיסחא וכולו קורן מאושר, על הזכות שנפלה בחלקו לתפור חליפה לפריץ בעצמו וכבודו. הוא לא היה מסוגל להתאפק וסיפר זאת לכל מי שבא עימו במגע, ברחוב ובבית הכנסת. מי שנכנס לחדר העבודה שלו בשבועות שבהם היה עסוק במלאכת התפירה שמע ממנו אודות ההזמנה המיוחדת של הפריץ. והחייט אכן השקיע במלאכה זו את כל מרצו וכישוריו, ותפר לפריץ חליפה מהודרת ומיוחדת במינה.

ויהי כאשר סיים את המלאכה, ארו את החליפה בצורה מהודרת, ויצא לארמון הפריץ ושבו - כשולו קורן מאושר, והפעם בגלל הכסף הרב שיכנס עוד מעט קט לכיסו. הוא מתדפק על שערי הארמון, ומזמין להכנס אחר כבוד ללשכתו של הפריץ, ובתנוחה של גאווה בלתי מוסתרת מוציא את החליפה מתוך הארזיה.

אך הנה שוד ושבד; הפריץ מתבונן בחליפה ופניו מצביעות על אי שביעות רצון מוחלטת מהיצירה של החייט היהודי. עיניו יוצאות מחוריהן מרוב כעס, עד שהוא נשמע צועק: 'תתבייש לך, זו החליפה שתפרת לי מהבד היקר שהפקדתי בידך! הרי אין בחליפה זו מאומה מן היופי מן החן וההדר, מן הצבע והחליט לשאול בעצת הרבי לי את הבד, ותצטרך לשלם לי את מחירו המלא'.

היהודי לא ידע את נפשו מרוב תדהמה, ולא ידע מה דופי מצא החייט בחליפה זו. הוא רצה לשאול את הפריץ על איזה פגם הוא מדבר, אבל זה השליך את החליפה מידיו מרוב כעס, עד שהיהודי נאלץ לעזוב את הארמון בבושת פנים, והחליפה בידו...

עם שובו לביתו, נכנס החייט למרה שחורה, ושכב במיטתו ללא נוע, הדכאון העמוק פגע בו בהעלותו על לוח לבבו את הבושה שתהיה לו עתה מכל אלה שסיפר להם על התפירה המלכותית, מה יענה עכשיו לכל מכרוי וקרוביו שיבקשו לדעת מה עלה בגורל החליפה? אבל, כאשר הפריסה הציקה לו, קם היהודי והחליט לשאול בעצת הרבי מפשיסחא, ולהיוועץ בו ובפקחותו הנודעת. אולי הוא יידע את דבר הפגם שמצא הפריץ בחליפה.

הרבי שומע את הדברים, מליט את ראשו בכפות ידיו כמי ששוקע במחשבה עמוקה, ולאחר כמה דקות הוא אומר לחייט: בוא ואיעצך עצה טובה. קח את החליפה שהפריץ החזירה לך, תפרום אותה לחלוטין ותתפור חליפה חדשה מאותו בד, ובדיוק באותה יגזרה שתפרת את הראשונה, ותביא אותה שוב לידי הפריץ.

החייט הביט ברבי ולא יכול היה להאמין שהוא שומע את הדברים יוצאים מפיו. הוא כבר היה בטוח שגם הרבי שוחק למשבתו...

אבל הרבי חזר על דבריו בשנית לך ועשה כדבריי ותראה שלא תפסיד אמר.

בלית ברירה חזר החייט לביתו, ועשה כדבריו של הרבי, ובתוך ימים אחדים הביא את החליפה 'המחודשת' לארמונו של הפריץ.

וראה זה פלא, כדבריו של הרבי כן היה. הפריץ התלהב עד מאוד מהחליפה, ולא גמר לשבח את החייט היהודי על כישוריו המיוחדים, ואף קרא לאשתו ולבני ביתו שיראו את החליפה ברוב הדרה. 'בדיוק לחליפה כזו ציפית' אמר בהתפעלות, ושיילם לו על כך טבבין ובתקלין.

עכשיו חזר החייט אל בית מדרשו של הרבי, ושאלו לאמר, ילמדנו רבינו מה שונה החליפה הראשונה מן השנייה?

השיב לו הרבי: הפסוק אומר 'ולענינים יתן חן', לכן בחליפה הראשונה שתפרת והתגאית בה בפני כל חבריך ומכריך, והוצאת את העיניים לכולם, לא מצאת חן בעיני הפריץ, וממילא גם חליפתך לא מצאה חן בעיניו, והוא סילק אותך בבושת פנים. ברם, כאשר נפשך היתה שפלה, והתנהגת בענווה, ובצורה זו תפרת לו את החליפה, הרי הקב"ה נתן את חניך בעיניו והסוף היה טוב. וזו גם הדרך לתשובה. (עלינו לשבח)

הקת את העם האנשים והנשים והטף וגרך אשר בשעריך (לא, יב)

בגמרא (חגיגה ג, א) "תנו רבנן מעשה רבי יוחנן בן ברוקה ורבי אלעזר (בן) חסמא שהלכו להקביל פני רבי יהושע בפקיעין, אמר להם: מה חידוש היה בבית המדרש היום? אמרו לו: תלמידך אנו ומימך אנו שותין. אמר להם: אף על פי כן, אי אפשר לבית המדרש בלא חידוש, שבת של מי היתה? שבת של רבי אלעזר בן עזריה היתה, ובמה היתה הגדה היום? אמרו לו: בפרשת הקהל. ומה דרש בה? הקהל את העם האנשים והנשים והטף, אם אנשים באים ללמוד, נשים באות לשמוע, טף למה באין? כדי ליתן שכר למביאייהו. אמר להם מרגלית טובה היתה בידכם ובקשתם לאבדה ממני"

מה היתה כוונתו של רבי יהושע "מרגלית טובה היתה בידכם וכו'?" כתב בספר משך חכמה עפ"י יגמ"י ירושלמי בסוף פ"ק דיבמות (ח, ב) "ראה את רבי יהושע וקרא עליו (ישעיהו כח) את מי יורה דעה. זכור אני שהיתה אמו מולכת עריסתו לבית הכנסת בשביל שיתדבקו אזניו בדברי תורה" לכן אמר ר' יהושע ובקשתם לאבדה ממני, שלו יאות המאמר כמרגלית טובה לבעליה שגם אמו עשתה כן.

בספר ציוני תורה כותב: המפרשים נתקשו במאמר חז"ל זה, שאם כוונת התורה היא כדי ליתן שכר למביאייהם בלבד, יכול היה לצוות שיביאו איתם עצים או אבנים, וגם אז יהיה שכר למביאייהם?

ועוד קשה, שהרי מביאייהם כבר מקבלים שכר על עצם ביאתם? והיה צריך לומר "לכפול" שכר, שיקבלו שכר גם על מה שהביאו את הקטנים?

ואפשר לתרץ בדרך רמז, בהקדם מאמר חז"ל (מדרש רבה שיר השירים א, כג) "בשעה שעמדו ישראל לקבל התורה, אמר להם (הקב"ה): אני נותן לכם תורת, הביאו לי ערבים טובים שתשמרוה ואתננה לכם. אמרו: אבותינו עורבים אותנו, אמר להם הקב"ה אבותיכם יש לי עליהם, אברהם יש לי עליו שאמר (בראשית טו) במה אדע, יצחק יש לי עליו שהיה אורח לעשו ואני שנאתיו, שנאמר (מלאכי א) ואת עשו שנאתי. יעקב שאמר (ישעיהו מ) כסתרה דרכי מה'. אלא הביאו לי ערבים טובים ואני נותנה לכם, אמרו לפניו: רבש"ע, נביאינו ערבינו לנו, אמר להם: יש לי עליהם, שנאמר (ירמיה ב) והרועים פשעו בי וגו', וכתבי (יחזקאל ג) כשועלים בחרבות נביאיך ישראל היו, אלא הביאו לי ערבים טובים ואתננה לכם, אמרו: הרי בנינו עורבים אותנו, אמר הקב"ה הא ודאי ערבים טובים, על ידיהם אתננה לכם, ה"ה"ד (תהלים ח) "מפי עוללים ויונקים יסדת עוז", ואין עוז אלא תורה שנאמר (שם כט) ה' עוז לעמו יתן, בשעה שהלוח נתבע ואין לו שלם מן הערב, לא הערב? הרי מה שנאמר (הושע ד) ותשכח תורת אלקיך אשכח בניך וגם אני וכו'".

גם כאן יש להביא מה הפשט ש"בנינו ערבים לנו"? אם כפשוטו שהקב"ה מענישם כשלא מתנהגים כדבעי, אז למה לא יכול להעניש את הנביאים בעבור זה, ולמה מיאן הקב"ה לקבלם כערבים? הרי מצינו שגדולי הדור אכן מסתלקים בעוון הדור.

ואפשר לבאר, שדרך אנשים, כשהאדם בימי בחורות, אין לו שום חשבון ומעצור לדרכיו, גם כשנושא אשה, עדיין אין לו מעצור להשיג הנאותיו, אמנם, כש"ב"ה יש לו כבר צאצאים, והם מתחילים לגדול, מעתה יש לו "שומר" על דרכיו, כל מה שעושה ידע שבנו רואה ולומד ממנו, ומי אינו רוצה שבנו יגדל לירא שמים? ועל כרחו נמנע

מלכת למקומות שאינם הולמים, מדבר דיבורים שאינם הגונים, ובכל מה שעושה מחשב עשרה פעמים מה יחשוב בנו כשיראנו...

ואולי זה הפשט, הקב"ה ביקש לדעת מי יהיה הערב שישמור שאכן נקיים את המצוות ולא קיבל שום הצעה שיוכל לסמוך על זה, שכן האבות אינם רואים כל הזמן וגם הנביאים, אבל כשאמר "בינו ערבים לנו" מיד הסכים הקב"ה.

בפרשת הביכורים, כתוב "וענית ואמרת" וברשי"י מהגמ' שיש לומר בקול רם. מסופר שאצל אחד הצדיקים באו אצלו קהל גדול לראש השנה, והיה רעש גדול, פתח ואמר, שכעת מבין למה היה צריך לומר את פרשת הביכורים בקול רם כיוון שכשכולם באו להביא ביכורים, הרי לא נתראו כבר הרבה זמן ופטפטו הרבה והיה צריך לצעוק כדי שישמעו שאומר את פרשת הביכורים...

ולעניינינו, מצוות "הקהל" היא אחת לשבע שנים, וכשנתראו שם אחרי כל כך הרבה זמן, היה צריך לשמוע את המלך שהוא קורא בתורה, ואין ישמעו כשהיה רעש כזה? והרי יכול האדם לבוא ולא ישמע ואז לא יקבל שכר? לכן אמרה התורה תביא איתך אף את הסף, ויהיה לך "שומר" שישגיח שלא תדבר באמצע קריאת התורה של המלך, ותזכה להתעורר ולתשובה, וכך תקבל שכר על ביאתך, וזהו אומר "ליתן שכר למביאייהם" ולא אמר "לכפולה", כי שכן רצה שאהתה תקבל את השכר ע"י שתאזין כדי שביין יתלמד ממך האיך להתנהג... (צינוני תורה)

ולמדה את בני ישראל שימה בפיהם (לא, יט)

בענין לימוד תורה לאחרים וזכותם של "מוכי הרבים", מובא בספר "בדרך עץ החיים" ח"ב:

רבי יצחק רוזנטל מנהל כולל "מדרש בני ציון" בא פעם אל הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל וסיפר לו שלאחרונה הוטב במקצת מצבו הכספי, ולכן הינו שואל את דעתו אולי צדיק שיתפטר מניהול הכולל כדי שיוכל להקדיש את רוב מרצו וזמנו להתעלות בתורה. הקשיב רבי איסר זלמן לדבריו בתשומת לב כדרכו תמיד, והשיב לו: עשה כפי הבנתך, אבל לפני שתחליט ברצוני לספר לך מעשה שהיה.

מעשה ביהודי תלמיד חכם שהיה שד"ר (שלוחא דרבנן, משולח) של ישיבת סלוצק במשך שנים אחדות. הוא החליט להפסיק את עבודתו זו, ולקבל עליו משרת רבנות, לא היה נעים לו לשד"ר לשוחח אתו על כך, המשיך רא"ז וסיפר, ולכן נסע לדבר בענין עם ה"חפץ חיים", הוא הסביר לו שבעבודתו כשד"ר הוא מתעייף מהליכתו במשך כל היום, קשה לו להתרכז בשעת התפילה, ולעתים אף קורה שבאמצע התפילה הוא חושב על נדיב פלוגי או אלמוני, ואף אין באפשרותו ללמוד כפי שצריך, לכן ברצונו לכהן כרב באחד הכפרים כדי שיוכל להתפלל וללמוד כבשנים שעברו, לפני שקיבל עליו את התפקיד הקשה והמייגע של שד"ר.

ה"חפץ חיים" שמע את דבריו, והשיב לו "שהיה בהצלחה". הודה לו השד"ר ופנה אל עבר הפתח. כאשר השד"ר הגיע לדלת קרא לו ה"חפץ חיים", ושאל אותו, אולי ידוע לך כמה עולה זוג נעלים?

- אינני יודע מה הוא בדיוק מחיר זוג נעלים היום, שכן עבר זמן רב מאז קניתי נעלים חדשות, אבל דומני שהמחיר הינו בערך כך וכך.

לאחר ששעה על שאלתו זו, נפרד ממנו לשלום, ופנה פעם נוספת לעבר דלת היציאה. משהגיע לדלת, חזר ה"חפץ חיים" וקרא לו ושאל: איזו הוצאות יש לסנדלר על זוג נעלים ומה הרווח שנשאר בידו על כל זוג שהינו מייצר?

אין לי כל מושג, השיב השד"ר, הרי מעולם לא הייתי סנדלר.

בכל זאת, אמר לו ה"חפץ חיים", אולי נאמוד ביחד, ננסה לשער כמה מרוויח הסנדלר על כל זוג נעלים שהוא מייצר, ומה הן הוצאות.

עמדו שניהם וחישובו במשוער את חשבון הרווח וההוצאה של הסנדלר על כל זוג נעלים. ולאחר מכן פנה השד"ר אל הדלת על מנת ללכת לדרכו. משהגיע לדלת, חזר ה"חפץ חיים" קרא לו ושאל אותו:

אמרו נא לי בבקשה האם יש רק נעלים אשר מייצר הסנדלר או שישנן כאלה שמיצרות אף ע"י אחרים?

אכן יש שמיצרות על ידי סנדלרים ויש שמייצרים בבתי החרושת, השיב השד"ר.

ואיזה יקרות יותר? הוסיף ה"חפץ חיים" ושאל.

הנעלים שמיצרות על ידי הסנדלר יקרות יותר מאלה אשר מיצרות בבית החרושת. השיב השד"ר.

אם זוג נעלים שמייצר הסנדלר יקרות יותר מאלה המיוצרות בבית החרושת, הרי שהסנדלר צריך להיות עשיר יותר מבעל בית החרושת. האם אכן כך הוא המציאות? הוסיף ה"חפץ חיים" ושאל.

לא. השיב השד"ר, בעל בית החרושת עשיר יותר, והואיל ובבית החרושת מייצרים כמות נעלים גדולה פי כמה וכמה מאשר מייצר הסנדלר, ולכן בסופו של חשבון מרוויח הסנדלר פחות.

אם כך הוא הדבר, הסכת ושמע, אמר לו הסבא קדישא רבן של ישראל לשד"ר, אם הינך רוצה לעשות לעצמך - להפסיק את עבודתך כשד"ר ולחיות חיי שלום, הרי אמת ונכון הדבר שראשך יהיה פנוי יותר והמצאתו הזרות המטרדות בזמן התפילה

יפחתו, תפילותיך תעמודנה בדרגה גבוהה יותר, ואף במעלות לימוד התורה תוכל לעלות יותר, אבל, אם תסתכל על עבודתך בגיוס כספים עבור הישיבה מבט רחב יותר, ותחשוב כמה בחורי ישיבה יכולים ללמוד ולהתפלל כהוגן בזכות עבודתך כשד"ר, אז תבין שבעבודתך הנוכחית הינך עושה הרבה יותר לתורה ויראת שמים מאשר בזמן שלמודך ותפילותיך יהיו בשקט ובשלום, אמנם כל תפילה לעצמה תהא גדולה יותר, אבל היום בתפילת הרבים ובלמוד התורה של הרבים זכותך גדולה ביותר, על כן מן הראוי והרצוי שתמשיך בתפקידך כשד"ר, זכות הרבים תלויה בך, ושכרך מן השמים גדול.

וזה מה שאמרו חז"ל והוי מחשב הפסד מצוה כנגד שכרה (אבות ב' א')

(חיים שיש בהם)

אחת לשבע שנים נצטוונו במעמד "הקהל": כל ישראל, אנשים נשים וטף, עולים לבית המקדש לשמוע קריאת ספר דברים מפי המלך, "ולמדו ליראה את ה' אלקיכם כל הימים" (דברים לא, יב). ושאלו בגמרא (חגיגה ג, ב): אנשים באים ללמוד, נשים באות לשמוע טף למה באים, הלא אינם מבינים את הנאמר. ותרצו, כדי ליתן שכר למביאייהם. והשכר הוא שיהיה חינוכם קל, כי בכך ילמדו ליראה את ה' כל הימים (כביאור "אור החיים" הק'). ומדוע, וכיצד. אלא כשהאדם - אפילו ילד קטן - רואה ציבור כה עצום ורב, ויודע שהוא חלק ממנו, אין לנו מושג איזה חינוך זה נותן. וככתוב: ולמדו ליראה את ה' אלקיכם כל הימים" השראת יראה לכל החיים!

אספר סיפור ששמעתי בנעורי, ועוררני למחשבה.

כשהיני מפישיחא זצ"ל נפטר, התפלגה העידה. החלק הגדול נהא אחרי השרף מקוצק זצ"ל, לפיד האש ועמוד היראה, והחלק האחר הכתיר את הצדיק רבי יצחק מוורקא זצ"ל, ריעו וחבירו של השרף מקוצק, והנהגתו שונה בתכלית, בשובה ובנחת, סבלנות וננוחות.

יום אחד הלך הרבי מוורקא ברחוב, ועצרה לידו עגלה גדושה בחסידים נלהבים, הנוסעים לקוצק. אחד, עז פנים, הורה לעגלון לעצור. פנה אל הרבי בהתרסה: "רב איטשע, וואס מאכסטו זיך נאריש, שפילט זיך א רעבע - מה אתה משתטה, משחק את הרבי. פשוט את הגלימה ובוא איתנו לקוצק!"

הנוסעים נדהמו מהחוצפה, המתניו לתגובה.

אבל הרבי מוורקא נותר נינוח כשהיה. בחיך ענה: "האמת, מעולם תמהתי -

שלושה חברים קנו כרטיס פיס במשותף, וזכו בפרס הגדול, מאה אלף רובלים -

ולחלקו ביניהם, ולא ידעו מה לעשות בהון העצום שנפל בחלקם, די והותר להם ולבניהם אחריהם! ובכל זאת, מעולם לא שמענו שיפנו לחבר רביעי ויזיעו לו להתחלק עימם בזכיה, למרות שיש בה די לכולם.

אז מדוע, כשיש לאלף חסידים רבי -

והרבי הלא עסוק בשלו, בתפילותיו, ולימודו, התעלותו ודבוקתו, כמה זמן יכול הוא להקדיש לכל אחד מהם -

למה שוקדים הם לצרף חסידים נוספים, להגדיל את החסידות? הלא מזיקים הם לעצמם, מטילים יותר עומס על רבם, ויהיה לו פחות פנאי עבורם!" בני החבורה שמעו בענין. מעולם לא חשבו על כך. אכן, שאלה!

המשיך הרבי ואמר: "אבל אגלה לכם את התשובה.

החסידים עצמם אינם בטוחים במעלת רבם. האומנם מורם מעם הוא, איש אלוקים קדוש, אשר רוח ה' דיבר בו ומלתו על לשונו. מבקשים הם חיזוקים, הסכמות. אם יצטרפו חסידים נוספים, יתנו גושפנקא לרבי, ואיזה בטוח שטוב בחרתי..."

שמע נא, וינגערמאן. אני מכיר את רבך מזה שנות דור. קבל את עדותי שהוא קדוש וטהור, מרומם ונשגב. יכול אתה לנסוע איליו בלב שקט, מבלי לצרף חסידים שיחזקו..."

ופני אותו חצוף חפז...

איני יודע האם הוציא את שנתו, היום ודאי אינו חי, והסיפור יפה, והתשובה כה נוקבת. אבל כמדומני שהתשובה האמתית אחרת -

מדוע משתוקקים החסידים להגדיל את החסידות, הלא תהיה לכל אחד פחות תשומת לב מרבו. אמת ויציב. אבל לעומת זאת איזו התחזקות תהיה לו מעוצמת החבורה, מגודל העידה! מאוירת היחד, הליכוד, הגבוש. איזו חויה זו, איזו עוצמה!

וזה מעמד הקהל!

ילד שיחווה זאת, ילמד "ליראה את ה' כל הימים!"

"כל הימים", גם אם ישוב לעירו וישבו, גם אם יקלע לבדידות ויהיה לבדו, ידע שהוא חלק מציבור ענק ומלוכד, וזה יתן לו כח ועוצמה.

ואמרו בנובהרדוק, שזהו שאמרו (ברכות לא, ע"א) שהנפטר מחבירו אל יפטר אלא מתוך דבר הלכה. והגר"א היה רגיל לומר ממנו ההלכה שיחיד ורבים הלכה כרבים ("תורת דבריאל" וצ"ל, וכן הוא באוהב ישראל ליקוטם וכן ב"אגרא דפרקא" עיי"ש) והענין, שכשהיו שינים ויותר, היו חבורה וקל היה להתחזק. וכעת נפטר מחבירו והולך ביחידות, יזכור שהוא חלק מהחבורה, וימשיך להתחזק! (והגדת)

בדרך הדורש

הרמב"ם לא קיים אברהם כל התורה כולה דהא אין רשאי להוסיף על ז' מצות (שלו), ומוכרח דישית הרמב"ם אינו אמת דהא איתא בגמ' קיים אברהם אבינו כל התורה והלא היה ב"נ ואסור להוסיף להם על מה שלא נצטוו וגם אין שייך לומר שהתפלל דהא אסור להוסיף,

והא"ש ב"ל"א לא יוכל לשאול הלכה אדם מישראל עד אימתי זמן תפלת שחרית דהיינו אומר ע"כ תפלות כנגד תמידין תקנו, דהא האבות אינם רשאים להוסיף וממילא דאין רשאין להתפלל אלא ע"כ כנגד תמידין תקנות והלכה כחכמים עד תצרת, אבל השתא אתם נצבים בו קשה קושיית המפורשים על הצוה, המפורשים למה צריך לרבות ברית פעם שנית ואין לומר דכסניי כפה עליהם דר כגינת יוכילין לטעון טענת אונס דהא היה בשבועה ואין לומר דב"נ לא נצטוו על השבועה כ"ל קשה דהא מצינו שבועה שנשבע אבימלך לאברהם אלא ע"כ צ"ל דהם הוסיפו מעצמם ממילא מוכח דמותר להוסיף והשתא י"ל דתפלות כנגד אבות תקנות וי"ל כנגד תמידין, ופריך שפיר הלכה וכו' ודו"ק: (מדרש ינותן)

אנוסים היינו, רק זה אינו דהא קי"ל דבדבר שנאמר ונשבע על כך אינו יוכל לטעון טענת אונס בשביל שנשבע והקשה ה"א מניין הלא איתא בגמרא ויתיעבו בתחתיך החר מלמד שכפה וכו' ומכאן מודעה רבה לאורייתא הלא הי' בשבועה, וי"ל דלק"מ דבדאי דין זה אמת, אבל נאנס על איה דבר ונשבע על כך אינו יוכל לטעון טענת אונס רק היכי שמצוה על שבועה, לאפוקי קודם מתן תורה לא היו מצווים על השבועה ושפיר קאמר מכאן מודעה רבה לאורייתא וכו' רק זה דוקא אי אמרין דב"נ אינו מצוה על השבועה אבל אי אמרין ב"נ מצוה על השבועה דהרא קושיית הר"א מניין לדוכתיי כ"ל, המפורשים הקשו דב"נ מצות ב"נ לא חשיב שבועה ואע"כ מצוה באבימלך שנשבע לאברהם וכן מצוה גבי פרעה שנשבע, ותי' כי תרוצים תירוץ אחד השבועה נכלל בדיון וב"נ מצוה על הדין דהא אי אפשר לעשות דין בלי שבועה ודינים קא חשיב בו מצות ב"נ, ותירוץ ב' דבאמת הם לא נצטוו על השבועה רק בעצמם הוסיפו שבועה על ז' מצוות, אבל הרמב"ם פסק דב"נ שהוסיף אחד מכל ז' מצוות חייב מיתה (פירוש היפ"ת דלפי

אתם נצבים היום (ט, כט, ט)

במדרש אתם נצבים היום, הלכה אדם מישראל עד אימתי זמן תפלת שחרית ועד אימתי זמן תפלת המנחה כך שנו חכמים זמן תפלת שחרית עד חצות כו' וזה תיבתו וזה שאלה ז' לאתם נצבים, וי"ל דאיתא פלוגתא בגמרא ברכות רפ"ד ר"י ורבנן ר"י סבר תפלת שחרית עד ז' שעות ורבנן סברי עד חצות וטעמא דר"י דתמיד של שחר הי' קרב עד ז' שעות ורבנן סברי תמיד של שחר קרב עד חצות וזה הפלוגתא שייך דוקא לאותה דעה דס"ל דתפלות כנגד תמידין תקנו אבל לאידך דעה דתפלות כנגד אבות תקנו כ"ע לא פליגי דתפלת שחר עד חצות, המפורשים חשבו מאי הי' צריך לרבות ברית בערבות מותא דהא מדיכתי אתם נצבים הלא כבר הי' כרת עמם ברית בהר סיני, וי"ל דלק"מ זדה איתא בגמ' דשבת (דף פ"ה ע"א) והתישב בתחתית החר מלמד שכפה עליהם החר כגינת וכו' מכאן מודעה רבה לאורייתא ופריך תמוס' הלא בתר הי' כרת עמם ברית בערבות מואב, לפ"ו קושיית המפורשים מתוריי, דהא צריך לרבות עמם ברית בערבות מואב כדי שלא יוכלו לומר